

A high-contrast, black and white close-up photograph of a person's eye. The eye is light-colored, possibly grey or blue, and is looking directly at the viewer. The surrounding skin and hair are in soft focus, creating a dramatic and intimate atmosphere. The lighting is directional, highlighting the texture of the eyelashes and the iris.

GREY

E L JAMES

PADESÁT ODSŤÍNŮ ŠEDI POHLEDEM CHRISTIANA GREYE

Grey

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatrosmedia.cz

E L James
Grey – e-kniha
Copyright © Fragment, 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

E L James

GREY

Padesát odstínů šedi
pohledem Christiana Greye

Copyright © 2011, 2015 by Fifty Shades Ltd.

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2016
Translation © Zdenka Lišková, 2016

ISBN 978-80-7505-259-9

Tuto knihu věnuji těm čtenářům,
kteří o ni prosili... a prosili... a prosili.

Děkuji za vše, co jste pro mě udělali.

Každý den měníte můj svět.

Obsah

Pondělí, 9. 5. 2011	11
Sobota, 14. května 2011	25
Neděle, 15. května 2011	37
Čtvrtek, 19. května 2011.....	50
Pátek, 20. května 2011	56
Sobota, 21. května 2011	71
Neděle, 22. května 2011	121
Pondělí, 23. května 2011.....	154
Úterý, 24. května 2011	180
Středa, 25. května 2011.....	204
Čtvrtek, 26. května 2011.....	221
Pátek, 27. května 2011	271
Sobota, 28. května 2011	298
Neděle, 29. května 2011	304
Pondělí, 30. května 2011.....	350
Úterý, 31. května 2011	382
Středa, 1. června 2011	402
Čtvrtek, 2. června 2011	432
Pátek, 3. června 2011	467
Sobota, 4. června 2011	492
Neděle, 5. června 2011	520
Pondělí, 6. června 2011	526
Úterý, 7. června 2011	534
Středa, 8. června 2011	544
Čtvrtek, 9. června 2011	556

Poděkování

Děkuji:

Anne Messitteové za její rady, dobrou náladu a víru ve mě.
Navždy jí budu dlužná za velkorysost, s jakou mi věnovala svůj čas,
a neúnavnou pomoc při rozplétání mého příběhu.

Tonymu Chircovi a Russellovi Perreaultovi za to, že o mě vždy pečovali, a úžasnému redakčnímu i projektovému týmu, které tuto knihu dostaly až na pulty knihkupectví: Amy Broseyová, Lydia Buechlerová, Katherine Houriganová, Andy Hughesová, Claudia Martinezová a Megan Wilsonová.

Niallu Leonardovi za jeho lásku, podporu a pomoc a za to, že je jediným mužem, který mě dokáže pořádně rozesmát.

Valerii Hoskinové, mé agentce, bez které bych stále pracovala v televizi. Děkuju za všechno.

Kathleen Blandinové, Ruth Clampettové a Belindě Willisové děkuju za beta reading.

Lost Girls za jejich vzácné přátelství a terapii.

Bunker Babes za jejich vtip, moudrost, podporu a přátelství.

Dámám z FP za pomoc s mými amerikanismy.

Peteru Branstonovi za pomoc ohledně terapie zaměřené na řešení.

Brianu Brunettiovi za jeho rady ohledně pilotování helikoptéry.

Profesoru Dawnu Crusiovi za pomoc s orientací v americkém systému vyššího školství.

Profesoru Chrisu Collinsovi za výuku půdoznalství.

Doktorce Raině Sluderové za náhled do otázek behaviorálních věd.

A v neposlední řadě mým dětem. Nedá se vyjádřit slovy, jak moc vás miluji. Přinášíte do mého života a do životů lidí kolem vás mnoho radosti. Jste znamenití, zábavní, chytrí a citliví mladí muži a já jsem na vás nesmírně hrdá.

Pondělí, 9. 5. 2011

Mám tři autíčka. Jezdí rychle po podlaze. Moc rychle. Jedno je červené. Jedno je zelené. Jedno je žluté. Mně se líbí to zelené. Je nejlepší. Mamince se autíčka taky líbí. Mám rád, když si maminka hraje s autíčky a se mnou. Ona má nejradši to červené. Dneska sedí na gauči a dívá se na zeď. Zelené autíčko naráží do koberce. Po něm to červené. A pak žluté. Bum! Ale maminka to nevidí. Zamířím zeleným autíčkem na její nohy. Ale ono zajíždí pod gauč. Nemůžu na něj dosáhnout. Mám na tu škvíru moc velkou ruku. Maminka to nevidí. Chci svoje zelené autíčko. Ale maminka pořád sedí na gauči a kouká na zeď. *Mami. Moje auto.* Neslyší mě. *Mami.* Tahám ji za ruku, ale ona si lehá a zavírá oči. *Ted' ne, Mrňousi. Ted' ne,* řekne. Moje zelené autíčko zůstává pod gaučem. Zůstává tam napořád. Vidím ho. Ale nedosáhnu na něj. Je ušmudlané. Plné prachu a špíny. Chci ho zpátky. Ale nedosáhnu na něj. Nikdy na něj nedosáhnu. Moje zelené autíčko je pryč. Pryč. Už si s ním nemůžu hrát.

Otvírám oči a sen se rozplývá ve světle brzkého rána. *O čem se mi to sakra zdálo?* Snažím se zachytit střípky mizejících vzpomínek, ale bezvýsledně.

Pouštím to z hlavy, jako většinu rán, vstávám z postele a jdu si do šatny pro čisté tepláky. Temně šedá obloha za oknem slibuje děšť a já zrovna nemám náladu nechat se při ranním běhu promo-

čit na kost. Mířím nahoru do tělocvičny, pouštím si v televizi ranní zprávy a lezu na běžecký treňažér.

V myšlenkách zalétám k nadcházejícímu dni. Čeká mě šňůra schůzek. Vlastně za mnou později přijde do kanceláře můj osobní trenér – Bastille je vždy vítanou výzvou.

Možná bych měl zavolat Eleně.

Jasně. Možná. Někdy v týdnu můžeme zajít na večeri.

Zastavuju treňažér, už sotva popadám dech, a mířím dolů do sprchy, abych začal další jednotvárný den.

„Tak zítra,“ utrousím směrem ke Claudiu Bastillovi, který už je jednou nohou venku z mé kanceláře.

„A co si dát tento týden golf, Greyi?“ usměje se ten arogantní parchant, protože přesně ví, že na golfovém hřišti má vítězství v kapse.

Zamračím se na něj a on konečně mizí. Poslední slova mého osobního trenéra mi sypou sůl do ran. Přes mé pokusy o hrdinství mi dnes ráno v tělocvičně nakopal prdel. Bastille je jediný, komu to dovolím, a on si teď brousí zuby na můj skalp na golfovém hřišti. Nesnáším golf, jenže se tam dá uzavřít spousta obchodů, a tak musím strpět jeho lekce i tam... a i když si to odmítám přiznat, daří se mu mou hru zdokonalovat.

Když bezděky vyhlédnu z okna na horizont Seattlu, prostoupí mě důvěrně známý pocit znuđenosti. Uvnitř jsem tak prázdný a šedivý jako to počasí. Dny plynou jeden jako druhý a já nutně potřebuju nějak rozptýlit. Makal jsem celý víkend a teď, v omezeném prostoru kanceláře, cítím neklid. Nemělo by to tak být, každopádně ne po několika kolech s Bastillem. Ale je.

Znovu se zamračím. Tentokrát nad znepokojujícím zjištěním, že jedinou věcí, která mě za poslední týden trochu zabavila, bylo rozhodnutí odeslat dvě plná nákladní letadla do Súdánu. Což mi připomíná – Ros se přece měla vrátit s těmi čísly a logistikou. Kde kčertu vězí? S úmyslem zjistit, kde se zasekla, sahám po telefonu a přitom zavádím pohledem o diář.

Á, Kristepane! Budu muset přetrpět ten rozhovor s neodbytnou slečnou Kavanagovou ze studentských novin WSU. Do hajzlu, proč

jsem na to vlastně kývnul? Nenávidím rozhovory – stupidní otázky od závistivých, špatně připravených čmuchalů, kteří se mi chtějí hrabat v soukromém životě. A navíc je to studentka. Než dokončím myšlenku, rozdrnčí se telefon.

„Ano,“ štěknu, jako bych z toho mohl vinit Andreu. Když nic jiného, pokusím se ten rozhovor zkrátit.

„Přišla za vámi slečna Anastasia Steeleová, pane Greyi.“

„Steeleová? Čekal jsem Katherine Kavanaghou.“

„Ale přišla slečna Anastasia Steeleová, pane.“

K neočekávaným věcem mám přirozený odpor. „Tak ji pusťte dovnitř.“

Ale, ale... takže slečna Kavanaghouvá není k máni. Zním jejího otce, Eamona, majitele Kavanagh Media. Měli jsme tu čest obchodně a působil na mě jako protřelý podnikatel a racionálně uvažující člověk. Tím rozhovorem mu vlastně prokazuju službu – takovou, kterou zhodnotím později, až se mi to bude hodit. Musím připustit, že jsem byl na jeho dceru tak trochu zvědavý; zajímalo mě, jak daleko od stromu dopadlo jablko.

Na nohy mě rychle postaví rozruch ve dveřích, když jimi dovnitř vltne vír dlouhých kaštanových vlasů, následovaný bledými končetinami a hnědými botami. Zakoulím očima, abych potlačil přirozenou rozmrzelost nad takovou neohrabaností, a spěchám k nebožačce, která mi tu přistála na všech čtyřech. Chytám ji za útlá ramena a pomáhám jí vstát.

Zadíává se na mě pár rozpačitých jasně modrých očí. Vmžiku mám v hlavě jako vymeteno. Mají tu nejpozoruhodnější barvu – bezelstná pomněnková modř – a já mám na krátkou děsivou chvíli dojem, že do mě vidí. Cítím se... nahý. Ten pocit je zneklidňující, a tak ho rychle potlačuju.

Má drobný hezký obličej, který se momentálně sytí barvou – zaplavuje ho nevinná světle růžová. Krátce mě napadá, jestli je její plet taková úplně všude, bezchybná, a jak by asi vypadala, kdyby se zahřála a zčervenala po šlehnutí rákoskou.

A dost!

Zarážím tok svých neukázněných představ, zděšený směrem, kterým se ubírají. Co tě to krucinál popadlo, Greyi? Na tohle je moc mla-

dá. Nepřestává na mě zírat a já mám chuť znovu obrátit oči v sloup. Nenech se mýlit, bejby, je to jenom obličej, ta krása je povrchní. Mám nutkání ji toho nepokrytě obdivného pohledu nějak zbavit. Co takhle si přitom užít trochu randy?!

„Slečno Kavanahová. Christian Grey. Jste v pořádku? Nechcete se posadit?“

A znovu ta barva ve tvářích. Se zájmem si ji prohlížím, teď když jsem zase ve své kůži. Je celkem přitažlivá, takovým nenápadným způsobem – štíhlá, bledá, s úžasnou hřívou lesklých hnědých vlasů, co se sotva vejdu do gumičky.

Brunetka.

Jo, je přitažlivá. Podávám jí ruku. Ona vykottá začátek stydlivé omluvy a vloží svou útlu dlaň do mé. Má chladivou a jemnou kůži, ale překvapivě pevný stisk.

„Slečna Kavanahová je indisponována, takže mě posílá místo sebe. Doufám, že vám to nevadí, pane Greyi.“ Má tichý hlas s nádechem melodičnosti. Nepravidelně pomrkává a přitom kmitá dlouhými řasami.

Nedokážu úplně zakrýt pobavení v hlase, když si vybavím její poněkud neelegantní vstup do své kanceláře, a ptám se jí, kdo teda je.

„Anastasia Steeleová. Společně s Kate, totiž... Katherine... totiž... slečnou Kavanahovou studuji angličtinu na Washingtonské státní.“

Nervózní, ostýchává, tak trochu knihomolka, co? Vypadá na to. Oblečená je děsně, všechny křivky skrývá pod nevýrazným svetrem a klasickou hnědou sukni. Na nohou má obyčejné boty. Copak nemá vkus? Nervózně se rozhlíží po kanceláři – dívá se všude, jenom ne na mě, zaznamenávám s pocitem ironie.

Jak může tahle holka dělat novinářinu? Nemá v sobě ani jednu průbojnou kost. Je tak nervózní, poddajná... submisivní. Zmatený směrem, kterým se ubírají mé nepřístojné myšlenky, potřesu hlavou a přemýšlím, jestli první dojem neklame. Vypouštím nějakou ošpanou frázi a vyzývám ji, aby se posadila, ale vzápětí si všímám, jak kritickým pohledem hodnotí obrazy na zdi mé kanceláře. Dřív než se stihnu zarazit, už o nich žvaním. „Místní malíř. Trouton.“

„Jsou překrásné. Povyšují obyčejné na neobyčejné,“ řekne zasněně s pohledem vpitým do té dokonalé umělecké krásy. Má jemný profil –

trochu zvednutý nos a měkké plné rty. Těmi slovy přesně vyjádřila můj názor. Povyšují obyčejné na neobyčejné. A máme tu zjevné a potěšující zjištění. Slečna Steeleová je chytrá.

Něco zamumlám na souhlas a sleduju, jak se jí pod kůží zase pomalu rozlévá krev. Sedám si naproti ní a pokouším se utřídit myšlenky. Nejdřív z toho svého lodního pytle tahá zmuchlané listy papíru a hned po něm diktafon. Je hrozně nešikovná, dvakrát jí ten zatracený krám padá na můj luxusní konferenční stůl Bauhaus. Očividně to nikdy předtím nezapojovala, ale z nějakého důvodu, který tak úplně nechápu, mi to přijde zábavné. Normálně by mě taková míra neohrabanosti dokázala přivést k šílenství, ale teď si musím podržet ukazováček na rtech, abych se nerozesmál, a bojovat s nutkáním jí to sám nainstalovat.

Je z toho čím dál víc vynervovaná a mě přitom napadá, že bych uměl ty její motorické potíže napravit jezdeckým bičíkem. Když se použije správně, dokáže divy i s těmi největšími nemehty. U téhle zbloudilé úvahy už si musím poposednout. Vykoukne na mě skrz řasy a skousne si ten nadýchaný spodní ret.

No to mě poser! Jak to, že jsem si tý pusu nevšiml dřív?

„Promiňte, na tohle nejsem zvyklá.“

To bych řekl, bejby, ale právě teď je mi to ukradený, protože nedokážu odlepit oči od tvý pusu.

„Klidně si dejte načas, slečno Steeleová.“ I já potřebuju chvilku, abych si uspořádal své nezvladatelné představy.

Okamžitě s tím skoncuji, Greyi!

„Nebude vám vadit, když si nahraju vaše odpovědi?“ ptá se s upřímným výrazem plným očekávání.

Mám chuť se zasmát. „To se mě ptáte teď? Poté, co jste s tím tak zápasila?“

Poplašeně zamrká, v očích má na chvíli ztracený vyděšený pohled, kvůli kterému pocítím nezvyklé bodnutí provinilosti.

Přestaň se chovat jako debil, Greyi. „Ne, nebude mi to vadit,“ zahuhlám. Zkrátka nechci být za ten pohled zodpovědný.

„Vysvětlila vám Kate, teda slečna Kavanaghová, k čemu je to interview určeno?“

„Jistě. Objeví se v promočním vydání studentských novin, protože budu předávat diplomy na letošním promočním ceremonálu.“ A fakt nevím, co mě ksakru přimělo, abych do toho šel. Sam z propagačního mi vysvětlil, že je to čest a že výzkumný program na katedře životního prostředí ve Vancouveru potřebuje publicitu, aby přitáhl další sponzory, kteří by něco přihodili k mým vlastním darům. A Sam udělá pro publicitu všechno.

Slečna Steeleová znovu zamžiká a zatváří se, jako bych jí právě prozradil sladké tajemství – a navíc trochu zamítavě. Copak se na ten rozhovor nepřipravovala? Tohle by měla vědět. Zjištění, že je tomu naopak, mě zchladí. Je to... nemilé. Nic, co bych očekával od kohokoliv, komu věnuju svůj drahocenný čas.

„Dobře. Mám tu nějaké otázky, pane Greyi.“ Uhlazuje si zbloudilý pramen vlasů za ucho a vytrhává mě z mrzutosti.

„To jsem si myslel,“ pronesu suše. Jen se trochu zavrtí. Což ochotně udělá, ale pak se narovná a zpevní utlá ramena. Předkloní se, aby zapla přístroj, a soustředěně se zadívá do svých zmuchlaných poznámek.

„Na to, že jste vybudoval takové impérium, jste velmi mladý. Čemu vděčíte za takový úspěch?“

Určitě by dokázala vymyslet něco lepšího, ne? Taková nezáživná otázka bez špetky originality. Velmi neuspokojivé. Vychrlím na ni svou obvyklou odpověď o tom, že zaměstnávám jedny z nejvýjimečnějších lidí ve Státech. Lidi, kterým důvěřuju tak jako nikomu jinému a kterým dobře platím a bla, bla, bla... Jenže, slečno Steeleová, prostým faktem zůstává, že jsem v tom, co dělám, geniální. Je to pro mě hračka. Kupuju oslabené, špatně vedené firmy a dávám je do kupy; nebo když jsou na tom opravdu špatně, očešu je a prodám za nejvyšší nabídku. Jde jenom o to rozeznat, která varianta je vhodná, což obloukem končí u lidí, kteří jsou v dané společnosti u kormidla. Pro úspěch ve světě obchodu je potřeba, aby byli schopní, a to já dokážu odhadnout – líp než většina.

„Možná máte prostě štěstí,“ řekne tiše.

Štěstí? Pocítím nový nápor rozmrzelosti. Štěstí? Co to plácá? Působí tiše a nenápadně, a přitom je první, kdo zapochyboval o mých schopnostech. Nikdo nikdy nespojoval mé úspěchy se štěstím. Tvrdě

dřu a nutím k tomu i ostatní, dohlížím na ně, a pokud je třeba, taky si je prověřuju, a když nemakají, nemilosrdně se jich zbavím. Jo, tohle dělám, a dělám to dobře. Se štěstím to nemá co dělat! Zatraceně. Pochlubím se svou sečtělostí, když cituju svého oblíbeného amerického průmyslníka Harveyho Firestonea: „Největší výzvou vůdcovství je růst a zdokonalení podřízených.“

„Teď zníte jako někdo, kdo je posedlý kontrolou,“ utrousí, a myslí to naprosto vážně.

Co to sakra? Možná do mě dokáže vidět.

„Posedlý kontrolou“ je mé druhé jméno, kotě.

Vrhám na ni nesmlouvavý pohled. „Ovšem, já praktikuji kontrolu v každé situaci, slečno Steeleová.“ A rád bych ji praktikoval i na tobě, hned teď a tady.

Červená se tím magneticky přitažlivým způsobem a znovu se kouše do rtu. A tak tlachám dál, abych svou pozornost odpoutal od její pusy: „Mimoto, obrovská moc spočívá v tom, když se ve svých tajných snech dokážete přesvědčit, že jste se narodila proto, abyste ovládala.“

„Vy si myslíte, že máte obrovskou moc?“ ověřuje si tichým, zdánlivě klidným hlasem, ale povytáhne přitom jedno bezchybně tvarované obočí, takže mi odhalí opovržení, které se jí objeví v očích. Snaží se mě schválně vyprovokovat? Co mě na ní tak rozčiluje? Jsou to ty otázky, její vystupování, nebo skutečnost, že mě přitahuje?

„Zaměstnávám víc než čtyřicet tisíc lidí, slečno Steeleová. To mi dává jistý pocit odpovědnosti – moci, chcete-li. Pokud se rozhodnu, že už mě nezajímá telekomunikační byznys, a rozprodám ho, dvacet tisíc lidí bude řešit, jak následující měsíc zaplatí hypotéku.“

V ohromení otevírá pusu. Tak je to lepší. A teď si to vyžerte, slečno Steeleová. Cítím, jak znovu získávám rovnováhu.

„Nemáte snad dozorcí radu, které byste se z toho zodpovídal?“

„Já svou společnost vlastním. Žádné radě se zodpovídat nemusím,“ ohradím se příkře. Ale to by měla vědět.

„A máte nějaké zájmy, kromě své práce?“ pokračuje honem, když správně vyhodnotí situaci. Ví, že mi dochází trpělivost, a mě to z nějakého nevysvětlitelného důvodu extrémně těší.

„Mé zájmy jsou pestré, slečno Steeleová. Velmi pestré,“ usměju se. V hlavě se mi nechtěně líhnou obrazy, na kterých zaujímá různé pozice v mé herně: připoutaná ke kříži; s doširoka roztaženými končetinami přivázaná ke sloupkům postele; ohnutá přes lavici. A jako na povel se jí znovu prokrvují tváře. To je snad nějaký obranný mechanismus.

„Když tedy tak tvrdě pracujete, co děláte pro to, abyste se po práci uvolnil?“

„Uvolnil?“ uchechtnu se. Z její kultivované pusy to vyzní zvláště. Kromě toho, kdy já mám čas se uvolnit? Ona vůbec netuší, co dělám. Jenže ona na mě upírá ten svůj bezelstný pohled a já se přistihnu u toho, že o té otázce přemýšlím. Co vlastně dělám pro to, abych se uvolnil? Plavím se, létám, šukám... zkuším hranice drobných tmavovlasých dívek, jako je ona, a vynucuju si jejich poslušnost... To pomýšlení mě nutí si poposednout, ale odpovídám bez většího zaváhání a vynechávám přitom své nejoblíbenější koníčky.

„Investujete do výroby. Proč konkrétně?“

„Rád tvořím. Líbí se mi, když vím, jak věci fungují: co je uvádí do chodu, jak se skládají a zase rozkládají. A mou vášní jsou lodě. Co k tomu dodat?“ Že lodě rozvázejí jídlo po celé planetě.

„Teď to skoro znělo, jako by mluvilo vaše srdce místo logiky a faktů.“
Srdce? Moje? Co tě vede, bejby.

Už je to dávno, co se zatvrdilo k nepoznání. „To je možné. Nicméně existují lidé, kteří by řekli, že žádné srdce nemám.“

„Proč by to říkali?“

„Protože mě dobře znají,“ usměju se zahořkle. Když se nad tím zamyslím, nikdo mě nezná dobře, snad kromě Eleny. To by mě zajímalo, co by říkala tady na slečinku Steeleovou. Ta holka je snůška protikladů: plachá, nesvá, ale taky evidentně chytrá a pekelně sexy.

Jo, dobře, uznávám. Je to lákavé sousto.

Mechanicky mi čte další otázku. „Řekli by vaši přátelé, že je snadné vás dobře poznat?“

„Jsem velmi uzavřený člověk, slečno Steeleová, a dělám všechno pro to, abych si ochránil soukromí. Rozhovory neposkytuji často.“ S tím, co dělám, jak žiju, ani nemám na vybranou.

„Tak proč jste souhlasil s tímhle?“

„Protože jsem sponzorem univerzity. A protože se mi přes veškerou snahu nepodařilo slečnu Kavanaghovou odbýt. Velmi dlouho a neoblomně naléhala na mé lidi z propagačního a já takovou houževnatost dokážu ocenit.“ A přesto teď spíš oceňuju, že ses tu objevila ty, a ne ona.

„Investujete také do zemědělských technologií. Proč se zabýváte právě tímto odvětvím?“

„Peníze se jíst nedají, slečno Steeleová, a na této planetě je příliš mnoho lidí, kteří nemají co do úst.“ Nasazuju svůj pokerový výraz.

„To zní velmi filantropicky. Je to něco, co vás naplňuje? Krmit hladovějící?“ Zaujatě mě pozoruje, jako bych byl hlavolam, který by chtěla rozluštit, ale já v žádném případě nedovolím, aby dostala příležitost nahlédnout do mé černé duše. Tohle není téma do rozhovoru. Pohni se dál, Greyi.

„Je to prostě dobrý byznys.“ V předstíraném nezájmu pokrčím rameny, a abych se zbavil myšlenek na hladovění, radši si představím, jak tu její prořízlou pusou šukám. Potřebuje trochu vycvičit, a tak si představuju, jak přede mnou klečí. Jo, tomu říkám svůdná myšlenka.

Ale ona mě z toho vyruší, když přečte další otázku: „Zastáváte nějakou životní filozofii? Jestli ano, jaká to je?“

„Nemám životní filozofii jako takovou. Možná vůdčí princip, Carnegieho: ‚Člověk, který dokáže plně vlastnit svou mysl, si dokáže přivlastnit cokoli, na co má oprávněný nárok‘. A já jsem velmi ukázněný, jdu si za svým. Mám rád kontrolu – nad sebou i nad svým okolím.“

„Takže vy chcete věci vlastnit?“

Přesně tak, bejby. Tebe, například. Zamračím se, protože mě ta myšlenka zaskočí.

„Chci si zasloužit svoje právo je vlastnit, ale ano, sečteno a podtrženo, chci.“

„Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta.“ Do hlasu se jí promítne stopa pohoršení, a to mě znovu nadzdvihne.

„To taky jsem.“

Zní jako zbohatlická dceruška, která vždycky dostala, na co si ukázala, ale když se pozorně zaměřím na její oblečení – nejspíš má na sobě něco z Walmartu nebo Old Navy –, vím, že to tak není. Ona nevyrostala v bohaté rodině.

Já už bych se o tebe postaral.

Krucinál, co to se mnou je?

I když, jak o tom přemýšlím, už bych potřeboval novou sub. Jak je to dlouho – dva měsíce, co jsem skončil se Susannou? Není divu, že tu slintám nad další brunetou. Pokouším se o souhlasný úsměv. Na konzumním stylu není nic špatného. Když nic jiného, udržuje v chodu to, co zbylo z americké ekonomiky.

„Jste adoptovaný. Nakolik myslíte, že vás tato skutečnost formovala?“

Co to má sakra společného s mou kariérou? Tak absurdní otázka. Kdybych zůstal s tou děvkou na cracku, už by bylo nejspíš po mně. Odbývám ji takovou odpovědí-neodpovědí a snažím se, aby mi přitom nezakolísal hlas. Ale ona se v tom šfourá dál a ptá se mě, kolik mi tehdy bylo.

Okamžitě ji utni, Greyi!

„To jsou všechno veřejně dostupné informace, slečno Steeleová.“
Zním mrazivě.

Stejně by to měla vědět. Aspoň se zatváří kajicně, když si uhlazuje uvolněný pramen vlasů za ucho. Pěkný.

„Kvůli práci jste obětoval rodinný život.“

„To není otázka,“ odseknu.

Už zase rudne, je jí kvůli tomu trapně, ale aspoň má tu slušnost a omlouvá se, načež větu pozmění: „Musel jste kvůli práci obětovat rodinný život?“

Co bych asi tak dělal s vlastní rodinou? „Ale já mám rodinu. Mám bratra, sestru a dva milující rodiče. A nemám zájem ji dál rozšiřovat.“

„Jste gay, pane Greyi?“

Co to sakra?!

Nemůžu uvěřit, že mi položila takovou otázku! Tu nikdy nevyšlovenou, co se nade mnou vznáší a které se obává i moje rodina – k mému pobavení. Co si to dovoluje?! Musím bojovat s nutkáním ji

vytáhnout z té sedačky, přehnout si ji přes koleno a vysázet jí na houlou, co se do ní vejde; pak jí pevně svázat ruce za záda a ošukat ji ohnutou na svém stole. To by byla pádná odpověď! Uklidňuju se hlubokým nádechem. A přitom zaznamenávám, že je ze své vlastní otázky úplně rozhozená.

„Ne, Anastasie, to nejsem.“ Zvedám obočí, ale jinak se tvářím netečně. Anastasia. To je hezké jméno. Líbí se mi, jak se převaluje na jazyku.

„Omlouvám se. Je to, totiž... je to tu napsáno.“ Znovu si nervózně strká zbloudilý pramen vlasů za ucho. Nejspíš to bude její obvyklé gesto při rozrušení.

Ona neví, jaké tam má otázky? Ptám se jí na to a ona bledne. Je opravdu velmi přitažlivá, takovým nenápadným způsobem.

„Ehm... ne. Kate – teda slečna Kavanaghová –, to ona je sestavovala.“

„Copak vy nejste kolegyně ze studentských novin?“

„Ne. Je to moje spolubydlící.“

Není divu, že je tak mimo mísu. Mnu si bradu a rozjímám, jestli ji v tom ještě pořádně nepodusím.

„Nabídla jste se jí dobrovolně?“ zpovídám ji. A ona mě odmění nefalšovaným submisivním pohledem: nejistě čeká na mou reakci. Zamlouvá se mi, že na ni mám takový vliv.

„Byla jsem vybrána. Ona se necítí dobře,“ pípne.

„Tím se ovšem mnohé vysvětluje.“

Ozývá se zaklepání na dveře, ve kterých se zjevuje Andrea.

„Pane Greyi, omlouvám se, že vyrušuji, ale za dvě minuty máte další schůzku.“

„Ještě jsme neskončili, Andreo. Prosím, zrušte to.“

Andrea váhá, zaraženě na mě zírá. Prošpikuju ji všefíkajícím tvrdým pohledem. Ven! A hned! Teď tu mám nějakou práci se slečinkou Steeleovou.

„Samozřejmě, pane Greyi,“ vzpomene se Andrea vmžiku a chvatně odchází.

Vracím svou pozornost k tomu fascinujícímu stvoření na mé pohovce. „Kde jsme to skončili, slečno Steeleová?“

„Jenom se se mnou, prosím vás, zbytečně nezdržujte.“

Ale ne, bejby. Teď je řada na mně. Chci se dozvědět, jestli se za těma krásnýma očima neskrývá nějaké tajemství.

„Teď se chci pro změnu já něco dozvědět o vás. Myslím, že jediné tak to bude spravedlivé.“ Když se zakloním a opřu si sepnuté prsty o rty, zabloudí k nim očima a naprázdno polkne. Ach ano – obvyklá reakce. Je potěšující vědět, že ji mé osobní kouzlo nenechává úplně chladnou.

„O mně se toho moc říct nedá,“ řekne a zase zčervená.

Já jí snad naháním hrůzu. „Jaké máte plány, až doděláte školu?“

„Nemám žádné plány, pane Greyi, teď hlavně potřebuju udělat státnice.“

„Máme tu výborný program pro absolventy.“

Co to do mě vjelo? Porušuju tu zlaté pravidlo – nikdy, za žádných okolností nešukat se zaměstnanci. Jenže, Greyi, ty ji ani šukat nebudeš.

Vypadá překvapeně, její zuby se znovu vtisknou do toho rtu. Proč mě to tak vzrušuje?

„Aha. Budu to mít na paměti,“ zamumlá tiše. „I když si nemyslím, že bych se sem hodila.“

„Proč něco takového říkáte?“ divím se. Co je na mé společnosti špatného?

„To je snad zřejmé, ne?“

„Mně ne.“ Její odpověď mě lehce vyvedla z míry. Už zase znervózění a natahuje se pro diktafon.

Sakra, ona odchází. V hlavě si procházím svůj odpolední program – nic, co by nepočkalo. „Chtěla byste tu provést?“

„Jsem si jistá, že máte hodně práce, pane Greyi, a mě čeká dost dlouhá cesta.“

„Vracíte se zpátky do Vancouveru?“ Vrhám rychlý pohled z okna. To je kus cesty – a navíc prší. V tomhle počasí by vůbec neměla sedat za volant, ale zakázat jí to nemůžu. Což mě dost žere. „Tak to byste měla jet opatrně,“ doporučím jí poněkud přísněji, než jsem zamýšlel. Konečně dobojovala s přehrávačem. Už chce být pryč, a já ji ke svému překvapení nechci pustit.

„Máte vše, co jste potřebovala?“ dodávám průhledně, abych ji zdržel.

„Ano, pane,“ hlesne. Tak. A ta dvě slova mě definitivně sráží na zadek – způsob, jakým je vyslovila tou nezdárnou pusou. Znovu si krátce představuju, jaké by to bylo, mít ji plně k dispozici.

„Děkuju, že jste mi poskytl rozhovor, pane Greyi.“

„Potěšení bylo plně na mé straně,“ odpovídám upřímně, protože mě už dlouho nikdo tak nezaujal. Ta myšlenka je znepokojující. Stoupá si a já jí podávám ruku, celý žhavý se jí dotknout.

„Dokud se zase nesetkáme, slečno Steeleová,“ řeknu tiše, když vsouvá malou ruku do mé dlaně. Je to tak – chci ji bičovat a šukat ve své herně. Chci ji spoutat a rozpálit... aby mě potřebovala, aby mi věřila. Rychle polknu.

Tohle se nestane, Greyi.

„Pane Greyi,“ kývne a spěšně se mi vyvléká... až moc rychle.

Přece ji nemůžu nechat odejít tak vyděšenou. Je zjevné, že přede mnou v podstatě prchá, a to mě štve. Ale když ji vyprovázím, jako zázrakem přichází náhlé vnuknutí.

„Jen se ujišťuji, že projdete bez úhony, slečno Steeleová,“ zavtipkuju a otvírám dveře dokořán.

Semkne rty do úzké linky. „To je od vás velice ohleduplné, pane Greyi,“ šlehne po mně.

Ale ale, slečna Steeleová vycenila zoubky! Jakmile projde, neslyšně se uchechtne a následuju ji ven. Andrea i Olivie překvapeně vzhlednou. No a co – tak ji vyprovázím.

„Měla jste nějaký kabát?“ ptám se jí.

„Sako.“

Vrhám podmračený pohled na Olivii, která okamžitě vyskakuje a s obvyklým přihlouplým úsměvem mi podává modré sako. Kriste, ta mi ale pije krev – pořád se kolem mě motá.

Hmm. To sako je obnošené a levné. Slečna Steeleová by měla chodit v lepším. Přidržuju jí ho, a jak jí ho nasazuju na útlá ramena, letmo se dotknu její kůže na krku. Po našem kontaktu znehybní. Jo! Takže jsem na ni zapůsobil. To pomýšlení je nesmírně uspokojujivé. Přecházím k výtahu, abych ho přivolal, a ona si stoupá vedle mě a nervózně se ošívá.

Však já bych tě odnaučil sebou šít, bejby.

Výtah se otevírá a ona hned vystřelí dovnitř. Pak se na mě naposledy otáčí.

„Anastasie,“ vyslovím na rozloučenou.

„Christiane,“ zašeptá. Dveře výtahu se zavírají a mé jméno zůstává viset ve vzduchu; zní mi zvláště, nezvykle... a sexy až k zbláznění.

Potřebuju o ní zjistit víc.

„Andre,“ štěknou cestou zpátky do kanceláře. „Sežeňte mi okamžitě k telefonu Welche.“

Když si sedám za stůl, abych počkal na ten hovor, zadívám se na kresby na zdi kanceláře. A slova slečny Steeleové mě znovu dostihnou: „Povyšují obyčejné na neobyčejné.“ To klidně mohla mluvit o sobě.

Zazvoní telefon. „Mám na lince pana Welche.“

„Spojte nás.“

„Jistě, pane.“

„Welchi, potřebuju trochu zapátrat.“

Sobota, 14. května 2011

ANASTASIA ROSE STEELOVÁ

Datum narození: 10. 9. 1989, Montesano, WA
Adresa: 1114 SW Green Street, Apartment 7,
Heaven Heights, Vancouver,
WA 98888
Mobilní telefon: 360 959 4352
Číslo sociálního pojištění: 987-65-4320
Banka: Wells Fargo Bank, Vancouver,
WA 98888
číslo účtu: 309361
zůstatek: \$ 683,16
Vzdělání: studentka univerzity WSU
Vancouver, Fakulta humanitních
věd – obor angličtina
GPA: 4,0
Předchozí vzdělání: střední škola Montesano
Výsledek závěrečné zkoušky: 2150
Zaměstnání: Železářství u Claytonů, NW,
Vancouver Drive, Portland
prodejní asistentka (částečný úvazek)
Otec: Franklin A. Lambert
datum narození: 1. 9. 1969
datum úmrtí: 11. 9. 1989

Matka:	Carla May Wilksová-Adamsová datum narození: 18. 7. 1970 sňatek: Franklin Lambert, 1. 5. 1989 ovdověla 11. 9. 1989 sňatek: Raymond Steele, 6. 6. 1990 rozvedeni 12. 7. 2006 sňatek: Stephen M. Morton, 16. 8. 2006 rozvedeni 31. 1. 2007 sňatek: Robbin (Bob) Adams, 6. 4. 2009
Politická příslušnost:	nezjištěna
Náboženská příslušnost:	nezjištěna
Sexuální orientace:	nezjištěna
Ve vztahu:	nezjištěno

Potisící podrobně studuju ten stručný výčet, který se mi dostal pod ruku před dvěma dny. Pátrám po nějakém průzoru do života tajemné Anastasie Rose Steeleové. Nedokážu tu zatracenou holku dostat z hlavy a vážně mi to začíná lézt na nervy. Celý týden jsem si během obzvlášť nudných schůzek v duchu přehrával náš rozhovor. Její nešikovné prsty na diktafonu, způsob, jakým si strkala vlasy za ucho, kousání rtu. Jo. To kousání rtu mě vždycky dostane.

A tak jsem se ocitl v autě zaparkovaném před Claytonovic železářstvím, obchodem pro kutily na předměstí Portlandu, kde pracuje.

Jsi blázen, Greyi. Co tady děláš?

Věděl jsem, že to takhle skončí. Celý ten týden... prostě jsem věděl, že ji musím znovu vidět. Věděl jsem to od chvíle, kdy ve výtahu vyslovila mé jméno. Zkoušel jsem tomu odolat. Čekal jsem pět dnů, pět zatracenejch dnů, jestli na ni zapomenu.

A já nečekám. Nenávidím čekání... na cokoliv.

Nikdy předtím jsem o žádnou aktivně neusiloval. Všechny, které jsem až doteď měl, věděly, co od nich očekávám. A teď mám obavy, že je slečna Steeleová až moc mladá a že ji moje nabídka nezaujme. Nebo snad ano? Bude vůbec dobrou sub? Potřesu hlavou. Je jenom jediný způsob, jak to zjistit... A proto jsem tady, jako ten podělanej

hňup, a dřepím na předměstském parkovišti v pochmurný čtvrti Portlandu.

Její prověrka neodhalila nic pozoruhodného – kromě poslední položky, která se nějak dostala do popředí mého zájmu. Je to důvod, proč jsem tady. Proč žádný přítel, slečno Steeleová? Sexuální orientace nezjištěna – možná je lesba. Jen na to pomyslím, pochybovačně se uchechtnu. Vzpomínám si na tu otázku, kterou mi položila, na její šílené rozpaky a způsob, jakým se jí přitom prokrvila kůže... Tyhle absurdní představy mě sužují od chvíle, co jsem ji potkal.

A proto jsi tady.

Nemůžu se dočkat, až ji znovu uvidím – její modré oči mě nepřestávají pronásledovat, dokonce ani ve spánku. Flynnovi jsem se o ní ještě nezmínil a jsem rád, protože právě teď se chovám jako fanatický magor. Možná bych mu to měl říct. Ne. Nechci, aby mě naháněl do nějaké další hovadiny zaměřené na řešení. Potřebuju jenom rozptýlení, a jediné rozptýlení, které mě zajímá, pracuje jako prodavačka tady v železářství.

Urazil jsi dalekou cestu. Tak se zvedni a jdi zjistit, jestli je slečna Steeleová pořád tak přitažlivá, jak si ji pamatuješ.

Představení začíná, Greyi.

Když vcházím dovnitř, zvonek na dveřích zahraje strohý elektronický tón. Obchod je mnohem větší, než vypadá zvenku, a i když je těsně před polednem, je tu klid – na sobotu. Regály jsou přecpané krámy, které se na takovém místě dají očekávat. Úplně jsem zapomněl, jaké možnosti může obchod pro kutily skýtat někomu, jako jsem já. Pro svoje potřeby nakupuju hlavně na internetu, ale když už jsem tady, možná si pár položek doplním... A vida, stahovací pásky, kroužky na klíče... Jo. Najdu půvabnou slečnu Steeleovou a užiju si trochu srandy.

Zabere mi celé tři sekundy, než ji zahlédnu. Je shrbená nad pultem, upřeně sleduje monitor počítače a nímrá se v jídle – obložené housce. Bezmyšlenkovitě si setře drobceček z koutku úst a vsaje ho i se špičkou prstu do pusy. A mně zaškube ve slabínách.

Copak je mi čtrnáct?

Moje reakce mě dost nakrkne. Možná tyhle pubertální odezvy pomínou, až ji spoutám, ošukám a zmrskám... ne nutně v tomhle pořadí. Jo. Přesně tohle potřebuju.

Je naprosto zabraná do svého úkolu a to mi dává příležitost si ji pořádně prohlédnout. I když se oprostím od chlupitých myšlenek, pořád je přitažlivá, velmi přitažlivá. Pamatoval jsem si to dobře.

Zvedne oči a zcepení. Je to stejně znepokojivé jako poprvé. Jenom se na mě dívá, v šoku, řekl bych, a já netuším, jestli je to dobré, nebo špatné znamení.

„Slečno Steeleová. Jak příjemné překvapení.“

„Pane Greyi,“ zašeptá, celá nervózní a bez dechu. Aha, takže to bylo dobré znamení.

„Pohyboval jsem se tady v okolí. Potřebuju si dokoupit pár věcí. Moc rád vás zase vidím, slečno Steeleová.“ Opravdu moc rád. Na sobě má upnuté tričko a džíny, ne ty beztvaré hadry, ve kterých jsem ji viděl na začátku týdne. Má dlouhé nohy, úzký pas a perfektní prsa. Dál na mě zírá a já musím bojovat s nutkáním natáhnout se a zvednout jí bradu, aby zavřela pusu. Přiletěl jsem až ze Seattlu, jenom abych tě viděl, a to, jak se teď tváříš, mi za tu cestu stálo.

„Ana, jmenuji se Ana. S čím vám mohu pomoci, pane Greyi?“ Zhluboka se nadechne, narovná se, stejně jako to udělala při rozhovoru, a věnuje mi úsměv, o kterém jsem přesvědčený, že ho má naučený pro zákazníky.

Hra začíná, slečno Steeleová.

„Je tu pár věcí, které potřebuji. Pro začátek bych chtěl kabelové svorky.“

Můj požadavek ji zaráží, vypadá překvapeně.

To byste koukala, co s nimi dokážu, slečno Steeleová.

„Nabízíme různé délky. Mám vám ukázat, kde jsou?“ vzpamatuje se.

„Vedte mě, prosím, slečno Steeleová.“

Vykročí zpoza pultu a ukáže na jednu z uliček. Na nohou má plátěnky. Bezděky mě napadne, jak by asi vypadala na vysokých podpatcích. Od Louboutina... nejlíp od Louboutina.

„Jsou v oddělení elektrického zboží, osmá ulička.“ Hlas jí kolísá a červená se...

Takže na mě reaguje. Svitla mi naděje. Není to lesba, uchechtnu se.

„Až po vás,“ zamumlám a pokynu jí rukou, aby mě vedla. To, že je přede mnou, mi zároveň dává prostor a čas, abych mohl obdivovat

její fantastický zadek. Silný culík udává jejím bokům houpavý rytmus jako metronom. Je to zkrátka kus: milá, zdvořilá a krásná – se všemi fyzickými přednostmi, které na svých sub oceňuju. Jenže otázka za milion zní: Mohla by být sub? Pravděpodobně o tom životním stylu – o mém životním stylu – nic neví, ale já ji do něj milerád zasvětim. Trochu moc předbíháš, Greyi.

„Jste v Portlandu obchodně?“ ptá se a vytrhává mě ze zamyšlení. Hlas jí vyskakuje o oktávu výš, i když se snaží předstírat nezájem. Mám chuť se zasmát, což je osvěžující. Ženy mě zřídka rozesmějí.

„Zastavil jsem se ve Vancouveru na zemědělské fakultě vaší univerzity,“ zalžu. Vlastně jsem přijel za vámi, slečno Steeleová.

Ona rudne a já se cítím pod psa.

„V současné době tam podporuji výzkum týkající se střídání plodin a nauky o půdě.“ Tak to je aspoň pravda.

„To je taky součástí vašeho plánu, jak nakrmit svět?“ vyklene pobaveně obočí.

„Dalo by se to tak říct,“ oduším. Ona si ze mě utahuje? Eh, jak rád bych jí to zatrhnul. Ale čím začít? Možná večeri, to by bylo lepší než obvyklý pohovor... rozhodně by to byla novinka, vzít uchazečku na večeri.

Ocitáme se u kabelových svorek, které jsou v regálu roztříděné podle velikostí a barev. Bezmyšlenkovitě přejíždím prsty po jednotlivých balíčcích. Mohl bych ji prostě pozvat na večeri. Jako na rande? A šla by? Když se na ni podívám, soustředěně zkoumá své propletené prsty. Nedokáže se na mě podívat... to vypadá slibně. Vybírám si balení dlouhých svorek. Dají se použít různými způsoby – dokážou sepnout kotníky i zápěstí.

„Tyhle budou vyhovovat.“

„Ještě něco dalšího?“ vyhrkne – buď je tak ochotná, nebo se snaží se mě co nejrychleji zbavit. Teď ale co z toho?

„Snad nějakou širokou lepicí pásku.“

„Tapetujete?“

„Ne, netapetuji.“ Kdybys tak věděla...

„Tudy,“ řekne. „Lepicí pásy jsou v oddělení dekorací.“

No tak, Greyi. Nemáš moc času. Mluv na ni, vtáhni ji do hovoru. „Pracujete tady už dlouho?“ No jasně že odpověď dávno znám. Na rozdíl od některých se na setkání umím připravit. Z nějakého důvodu zase červená – bože, ta holka je ale plachá. Tady nemám šanci. Honem se otáčí a míří uličkou dál, až k sekci označené jako DEKORACE. Dychtivě jdu za ní. Copak jsem nějaký štěně?

„Čtyři roky,“ utrousí, když přicházíme na místo. Ohýbá se pro dvě pásky různé šíře.

„Vezmu si tuhle,“ řeknu. Ta širší je přes pusku mnohem lepší. Když mi ji podává, krátce se dotkneme špičkami prstů. A mně ten dotyk proteče až do klína. Sakra práce!

Ona při něm zbledne. „Přejete si ještě něco?“ Její hlas je teď tichý a jakoby rozechvělý.

No to mě podrž, mám na ni stejný vliv jako ona na mě. Možná...

„Nějaký provaz, myslím.“

„Tudy.“ Peláší k dalšímu regálu a já dostávám novou šanci obdivovat její dokonalé pozadí.

„Jaký typ byste si představoval? Máme tu syntetické, z přírodních vláken... různé motouzy... kabelové šňůry...“

Prokrista – už dost. V duchu zaúpím a snažím se zahnat představu, ve které je spoutaná a zavěšená ze stropu mé herny.

„Dejte mi pět metrů toho z přírodních vláken, prosím.“ Je hrubší a dokáže se víc zaříznout, když se člověk vzpírá... to je moje volba.

Sice se jí třesou prsty, ale zručně jimi odměřuje přesnou délku. Z pravé kapsy vytahuje odlamovací nůž a jedním energickým pohybem provaz odřízne, pečlivě ho smotá a sváže volným uzlem. Dost působivé.

„Chodila jste do Skauta?“

„Organizované skupinové aktivity mi zrovna nesvědčí, pane Greyi.“

„A co vám svědčí, Anastasie?“ Zaklesnu se do jejího pohledu a vidím, jak se jí rozšiřují zorničky. Jo!

„Knihy,“ zašeptá.

„Jaké knihy?“

„No, znáte to. Nic neobyklého. Klasika. Hlavně britská literatura.“

Tak britská literatura, jo? Vsadil bych se, že Brontëová a Austenová. A vůbec, všechny ty romantický tlachy o srdcích a květinách. To ale není dobrý.

„Potřebujete ještě něco dalšího?“

„Já ani nevím. Doporučila byste mi něco?“ Chci vidět, jak zareaguje.

„Myslíte něco, co by se vám hodilo, až budete kutit?“ ujišťuje se překvapeně.

Málem vyprsknu smíchy. Teda, bejby, kutilství zrovna není můj obor. Zadusím smích a kývnu. Očima mě sjede od hlavy k patě a já znejistím. Ona si mě nepokrytě prohlíží!

„Montérky,“ vyhrkne.

To je ta nejvíc nečekaná věc, kterou jsem od ní slyšel po otázce s gayem.

„Nechcete si přece zničit oblečení.“ Nesměle ukáže rukou na moje rifle.

Tak tomu neodolám. „Vždycky si je můžu sundat.“

„Ehm...“ Do obličeje se jí překotně žene krev a očima skenuje podlahu.

„Tak já si nějaké vezmu. Bůh chraň, abych si zničil oblečení,“ řeknu, abych ji vysvobodil z trapné situace. Beze slova se otáčí a vede mě jinam. A já ještě jednou následuju ten úchvatný výhled.

„Bude to všechno?“ Se zájímáním mi podává modrou pracovní kombinézu. Je úplně bez sebe, oči pořád zapíchnuté do země a tváře červené. A že to se mnou dělá věci.

„Jak jste na tom s tím článkem?“ napadá mě v naději, že by se mohla trochu uvolnit.

Zvedne ke mně oči a odvděčí se mi letným úlevným úsměvem.

No konečně.

„Já ho nepíšu, to Katherine. Slečna Kavanaghová. Moje spolubydlička, to ona je jeho autorka. A je z něj unešená. Katherine je šéfredaktorkou našich novin a samozřejmě byla zdrcená, že s vámi nemohla ten rozhovor udělat sama.“

To byl nejdelší projev, který mi adresovala od chvíle, kdy jsme se setkali poprvé, a ke všemu v něm mluví o někom jiném než o sobě. Zajímavé.

Dřív než to stihnu komentovat, dodává: „Jen ji mrzí, že k němu nemá žádné vaše nové fotky.“

Tak houževnatě slečně Kavanaghové se zachtělo fotografií. Nejlepší propagačních, co? To pro ni můžu udělat. Jen když mi to umožní strávit víc času s delikátní slečnou Steeleovou.

„A jaké snímky by si představovala?“

Chvíli na mě zaraženě kouká a pak nerozhodně zavrtí hlavou.

„No, ještě se tu zdržím. Co zítra...?“ Mohl bych zůstat v Portlandu. Pracovat z hotelu. Třeba si pronajmout pokoj v Heathmanu. Budu potřebovat, aby sem přijel Taylor a přivezl mi laptop a pár věcí na převlečení. Nebo Elliot – pokud se teda nechystá ojet pŕlku Seattlu, což je jeho obvyklý modus operandi na víkend.

„Vy byste souhlasil s fotografováním?“ nedokáže zamaskovat údiv.

Krátce přikývnu. Jo, rád bych s vámi strávil víc času, slečno Steeleová...

Klídek, Greyi.

„Kate by byla nadšená – tedy pokud seženeme fotografa.“ Usměje se naplno a její tvář zazáří jako letní úsvit. Je úchvatná.

„Tak mi dejte vědět, pokud mě budete zítra potřebovat.“ Sahám do peněženky pro navštívku. „To je moje vizitka. Je tam i číslo na mobil. Musela byste zavolat ráno, před desátou.“ A když nezavolá, odtáhnou zpátky do Seattlu a prostě na tuhle pitomou anabázi zapomenou.

Až na to, že mě ta myšlenka znervózňuje.

„Tak jo,“ culí se na mě dál.

„Ano!“ Oba se otáčíme za hlasem mladíka v ležérním, ale drahém oblečení, který se objevuje na opačném konci uličky. Směje se na slečnu Steeleovou jako o život. Co je to za fracka?

„Ehm, omluvte mě na chvíli, pane Greyi.“ Odchází k němu a ten hajzlík ji sevře v gorilím objetí. V žilách mi začíná vařit krev – je to instinktivní reakce.

Koukej z ní ty pracky sundat.

Ruce se mi samy sevrou v pěst a jen málo mě uklidní, když vidím, že mu jeho objetí neoplatí.

Mluví spolu šeptem. Kruci, možná se Welch spletl. Možná je ten kluk její přítel. Věkem by odpovídal a zároveň z ní nedokáže spustit ty

nenasytný malý oči. Na chvílku si ji podrží na délku paží, zkoumá ji pohledem a pak zůstává stát s jednou rukou ležérně položenou na jejím rameni. Je to zdánlivě nenucené gesto, ale já vím, že si tím vymezuje své území a naznačuje mi, abych odpálil. Ona působí rozpačitě, nervózně přešlapuje z nohy na nohu.

Zatraceně. Asi bych měl vypadnout. Přecenil jsem se, ona s ním určitě chodí. Pak mu ale něco říká a vyvléká se mu, dotkne se přitom jeho paže, ne ruky. Je evidentní, že si nejsou tak blízcí.

A to je dobře.

„Takže, Paule, tohle je Christian Grey. Pane Greyi, Paul Clayton. Jeho bratr to tu vlastní.“ Věnuje mi zvláštní pohled, kterému neporozumím, a pokračuje: „Znám Paula od té doby, co tu pracuju, i když se nevidáme moc často. Právě se vrátil z Princetonu, kde studuje obchodní management.“ Mluví dál, dlouze mi to vysvětluje a snaží se mi naznačit, že spolu nejsou, aspoň myslím. Takže šéfův bratr, ne přítel. Míra úlevy, kterou pocítím, je tak nečekaná, že mě dohání k zamýšlenému výrazu. Ta holka se mi nějak dostává pod kůži.

„Pane Claytone,“ řeknu úmyslně stroze.

„Pane Greyi.“ Stiknu jeho ochablou ruku. Leklá ryba. „Počkat – snad ne ten Christian Grey? Ten z Grey Enterprises Holdings?“

Jo, to jsem já, ty blbe.

Vmžiku se jeho chování mění z teritoriálního na podlézavé.

„Páni – můžu vám něco nabídnout?“

„Anastasia už se o mě postarala, pane Claytone. Věnovala mi veškerou svou pozornost.“ A teď odprejskni.

„Super,“ rozplývá se celý rozesmátý a nadevše uctivý. „Takže se uvidíme potom, Ano.“

„Jasně, Paule,“ řekne ona a dotyčný se vytrácí. Bedlivě ho sleduju, jak mizí v zadní části obchodu.

„Ještě něco dalšího, pane Greyi?“

„To bude všechno,“ zabručím. Sakra, čas vypršel a já pořád nevím, jestli ji ještě uvidím. Musím zjistit, jestli je nějaká šance, že by aspoň přemýšlela o tom, co bych jí mohl navrhnout. Jak jí to jenom naznačit? A jsem vůbec připravený na novou sub? Ke všemu takovou, která nic nezná. Bude potřebovat základní výcvik. Zavírám oči a předsta-

vuju si, kolik zajímavých možností se tím nabízí... takový výcvik by mohl být sám o sobě radost. Bude mít vůbec zájem? Nebo jsem ji špatně odhadnul?

Vede nás zpátky ke kase a markuje, ale celou dobu nezvedne oči.

Tak se na mě podívej, krucinál! Chci se do nich ještě jednou podívat a zkusit odhadnout, na co myslí.

Konečně zvedá hlavu. „Bude to čtyřicet tři dolarů, prosím.“

A to je všechno?

„Vezmete si na to tašku?“ zeptá se, když jí podávám svou kartu.

„Vezmu, Anastasie.“ To jméno – krásné jméno pro krásnou dívku. Znovu ho polaskám na jazyku.

Rychle a zručně mi balí věci. A je to. Teď musím odejít.

„Takže mi zavoláte, pokud mě budete chtít na to focení?“

Přikývne, když mi podává tašku a vrací kartu.

„Dobře, zítra na shledanou, snad.“ Přece jen tak neodejdu. Musím jí dát najevo, že mám zájem. „Jo, a Anastasie, jsem rád, že slečna Kavanagiová nemohla na ten rozhovor přijít.“ Vypadá překvapeně a polichoceně.

To je dobré.

Přehazuju si tašku přes rameno a vyrážím ven.

Ano, navzdory všemu ji chci. Teď musím čekat... už zase... Zatracený čekání. Využívám veškerou vnitřní sílu, Elena by na mě byla hrdá, a když vytahuju telefon z kapsy a nasedám do auta z půjčovny, dívám se přímo před sebe. Schválně se na ni neohlédnu. Neohlédnu se. Ne. Očima střelím do zpětného zrcátka, ve kterém se odráží dveře obchodu, ale všechno, co vidím, je jeho malebné průčelí. Ona tam nestojí a nedívá se za mnou.

Je to zklamání.

Na mobilu volím rychlou volbou jedničku a Taylor to zvedá dřív, než se ozve vyzváněcí tón.

„Pane Greyi,“ řekne.

„Rezervujte mi pokoj v Heathmanu, zůstávám na víkend v Portlan-du. A můžete mi taky dovézt SUV, můj počítač a práci. Jo, a něco na převlečení na den nebo dva.“

„Jistě, pane. A *Charlie Tango*?“

„Ať ji Joe přesune na PDX.“

„Rozumím, pane, budu tam zhruba za tři a půl hodiny.“

Zavěšuju a startuju auto. Takže mám před sebou pár hodin v Portlandu, než zjistím, jestli o mě má slečna Steeleová zájem. Co budu dělat? Řekl bych, že je čas se projít. Možná ze sebe ten divný hlad vychodím.

Uplynulo pět hodin a slečna okouzující se ještě neozvala. Co jsem si myslel? Dívám se na ulici z okna apartmá hotelu Heathman. Nenávídím čekání. Odjakživa. Počasí, teď zase zamračeno, mi vydrželo celou procházku ve Forest Park, ale chůze s mým neklidem ani nehnula. Jsem na ni našťvaný, že nezavolala, ale víc jsem našťvaný na sebe. Jsem blázen, že jsem tu zůstal. Nahánět tu ženskou byla ztráta času. Kdo to kdy slyšel, abych naháněl ženskou?

Takže se vzpamatuj, Greyi.

S povzdechem ještě jednou kontroluju mobil, protože doufám, že jsem její hovor zmeškal, ale nic na něm není. Aspoň už přijel Taylor, a tak tu mám svoje věci. Měl bych si pročíst Barneyho zprávu o testech grafenu v jeho oddělení a mám tady klid na práci.

Klid? Ten nemám od chvíle, co mi slečna Steeleová vpadla do mojí kanceláře.

Když znovu vzhlednu, zjišťuju, že mi soumrak zaplnil pokoj stíny. Vidina další osamělé noci je deprimující. Zatímco zvažuju, co s načatým večerem, zavibruje mi na lesklém povrchu stolu mobil a na jeho displeji se objevuje neznámé číslo s povědomou washingtonskou proloubou. Najednou mi srdce buší, jako bych uběhl patnáct kilometrů.

Je to ona?

Zvedám to.

„Ehm... pane Greyi? Tady Anastasia Steeleová.“

Tváře se mi roztahují ve spokojeném úsměvu. Vida, vida. Zadíchná, nervózní a zakřiknutá slečna Steeleová. Můj večer je hned lepší.

„Slečno Steeleová. Moc rád vás slyším.“ Slyším, jak se jí zadržl dech, a z toho zvuku mi zatrne ve slabínách.

To je dobře. Mám na ni vliv. A ona na mě.

„Totiž... rádi bychom udělali to focení kvůli tomu článku. Zítřa, jestli vám to vyhovuje. Kde by se vám to hodilo, pane?“

V mém pokoji. Jenom ty a já a kabelové svorky.

„Bydlím v hotelu Heathman v Portlandu. Můžeme se sejít, řekněme, v půl desáté ráno?“

„Dobře, Heathman, budeme tam,“ vyhrkne a nedokáže přitom zamaskovat úlevu a radost v hlase.

„Už se na to těším, slečno Steeleová.“ Zavěšuju dřív, než vycítí moje nadšení a pozná, jak mě potěšila. Opírám se zády do židle, zadívám se na tmavnoucí oblohu a oběma rukama si pročísnu vlasy.

Jak to s ní jenom skoulím?

Neděle, 15. května 2011

S Mobym v uších klušu po Southwest Salmon Street směrem k řece Willamette. Je půl sedmé ráno a já se snažím vyčistit si hlavu. Dnes v noci se mi o ní zdálo. Modré oči, tichý hlas... věty končila slůvkem „pane“ a přitom přede mnou klečela. Od chvíle, kdy jsem ji poznal, jsou mé sny vítaným protikladem občasných nočních můr. Zajímalo by mě, co by na to říkal Flynn. Ta myšlenka mě zneklidní, a tak ji potlačím a radši se soustředím na to, abych ze sebe na břehu Willamette vymáčkł maximum. Nohama dusám po chodníku, skrz mraky se prodírají sluneční paprsky, a to mi dává naději.

O dvě hodiny později vyklusávám zpátky k hotelu kolem kavárny. Možná bych ji mohl pozvat na kafe.

Jako na rande?

No... Ne. Na rande ne. Té hloupé myšlence se zasměju. Jenom dáme řeč – trochu ji vyzpovídám. Tak bych se o slečně tajemně dozvěděl trochu víc a zjistil, jestli má zájem, nebo jestli se snažím marně. Ve výtahu jsem sám, a tak se protahuju. Když protahování na pokoji dokončím, jsem poprvé od okamžiku, kdy jsem přijel do Portlandu, soustředěný a klidný. Přinesli mi snídani a já umírám hladu. Což není pocit, který bych snášel dobře – ani náhodou. Ještě v teplákách usedám k snídani a dávám přednost jídlu před sprchou.

Ozývá se rázné zaklepání na dveře. Otevírám na prahu stojícímu Taylorovi.

„Dobré ráno, pane Greyi.“

„Dobré. Už jsou na mě připraveni?“

„Ano, pane. Čekají vás v pokoji 601.“

„Hned tam budu.“ Zavírám dveře a strkám si košili do šedých kalhot. Vlasy mám sice ještě mokré ze sprchy, ale to je mi jedno. Ještě jeden pohled na tu ztracenou existenci v zrcadle a vyrazím za Taylorem k výtahu.

Pokoj číslo 601 je plný lidí, světél a krabic od fotografického vybavení, ale ji zahlédnu okamžitě. Stojí trochu stranou. Vlasy má rozpuštěné, lesklá bujná hříva jí padá až pod prsa. Na sobě má obtažené džíny, kecky a modré sáčko s krátkými rukávy, pod kterým má bílé tričko. Džíny a kecky – to je její typický šatník? Nejsou nic moc, ale aspoň lichotí jejím pěkně tvarovaným nohám. Oči, jako vždy odzbrojující, se jí s mým příchodem rozšiřují.

„Slečno Steeleová, opět se setkáváme.“ Přijímá ruku, kterou jí podávám, a já mám na okamžik chuť tu její stisknout a zvednout ji ke rtům.

Nebuď směšný, Greyi.

Zrůžoví tím přitažlivým způsobem a mávne rukou ke kamarádce, která stojí až moc blízko a čeká, až si jí všimnu.

„Pane Greyi, to je Katherine Kavanaghová,“ řekne slečna Steeleová. Neochotně ji pouštím a otáčím se k neodbytné slečně Kavanaghové. Je vysoká, velmi hezká a perfektně upravená, přesně jako její otec, ale má matčiny oči. A vděčím jí za to, že jsem poznal okouzlující slečnu Steeleovou. Díky tomu pomýšlení jsem vůči ní poněkud vstřícnější.

„Houževnatá slečna Kavanaghová. Těší mě. Už se cítíte lépe? Anastasia mi říkala, že vám minulý týden nebylo dobře.“

„Jsem v pořádku, děkuji, pane Greyi.“

Má pevný sebevědomý stisk a já pochybuju, že ve svém privilegovaném životě někdy zažila nějaké strasti. Zajímalo by mě, proč spolu kamarádí. Ty dvě nemají nic společného.

„Děkuju, že jste si udělal čas,“ řekne Katherine.

„Rádo se stalo,“ odpovídám a letmo se podívám na Anastasii, která na to zareaguje příznačným zčervenáním.

To jenom kvůli mně? Je to potěšující myšlenka.

„To je José Rodriguez, náš fotograf,“ představuje mi Anastasia fotografa a její tvář se přitom rozjasňuje.

A kruci. Je to její přítel?

Rodriguez se rozzáří, když se na něj Ana sladce usměje.

Šukají spolu?

„Pane Greyi.“ Rodriguez mi podává ruku a vrhne na mě temný pohled. Je to varování. Naznačuje mi, abych hodil zpátečku. Má ji rád. Má ji moc rád.

No jo, hra začíná, chlapče.

„Pane Rodriguezi, kam mě hodláte posadit?“ Můj tón je výzva a on to slyší, ale Katherine zasahuje a navádí mě ke křeslu. Aha. Sedám si. Ráda poroučí, to pomýšlení mě pobaví. Další mladík, který vypadá, že spolupracuje s Rodriguezem, zapíná světla a já jsem na chvíli oslepený.

Ksakra!

Jakmile oslnění poleví, vyhledám očima půvabnou slečnu Steeleovou. Stojí v ústraní a sleduje přípravy. To je vždycky tak zdrženlivá? Možná proto se přátelí s Kavanaghou; je ochotná zůstat v pozadí a umožňuje Katherine být středem pozornosti.

Hmm... je přirozeně submisivní.

Fotograf je natolik profesionál, že se ponořil do práce, na kterou ho najali. Přistihnu slečnu Steeleovou, jak se střídavě dívá na mě a na něj. Naše oči se setkávají; její pohled je upřímný a nevinný a já chvíli přehodnocuju své plány. Jenže pak si skousne ret a mně uvázne dech v krku.

Podvol se, Anastasie. Silou vůle se ji snažím přimět, aby uhnula pohledem, a jako by mě slyšela, odvrací se první.

Šikulka.

Katherine mi říká, abych se postavil, a Rodriguez dělá další snímky. Konečně jsme hotovi a přichází moje šance.

„Ještě jednou vám děkuji, pane Greyi,“ hrne se ke mně Katherine a podává mi ruku. Následuje fotograf, který si mě změří špatně

skrývaným nepřátelským pohledem. Jeho záštiplný výraz mě nutí k úšklebku.

Jo, chlapče... a to nevíš, s kým máš tu čest.

„Už se nemohu dočkat, až si ten článek přečtu, slečno Kavanagho-
vá,“ řeknu a zdvořile jí pokynu hlavou. Jenže ve skutečnosti se spíš
nemůžu dočkat, až si promluví s Anou. „Doprovodíte mě, slečno
Steeleová?“ požádám ji, když se s ní střetnu u dveří.

„Jistě,“ odvěti překvapeně.

Chop se příležitosti, Greyi.

Zamumlám pár slov na rozloučenou těm, kteří zůstávají, a vedu
Anu ze dveří; chci ji dostat z Rodriguezeva dosahu. Než za mnou vy-
jde i Taylor, zůstává Ana stát na chodbě. Nervózně si pohrává nejdřív
s vlasy a pak s prsty.

„Zavolám vás, Taylore,“ řeknu, a když je moje ochranka z dosle-
chu, zvu Anu na kafe. Čekám, jak odpoví, a přitom zadržuju dech.

Zamžiká dlouhými řasami. „Musím všechny odvézt domů,“ za-
mumlá polekaně.

„Taylore!“ houknu, až Ana nadskočí. Musí ze mě být nervózní a já
nevím, jestli je to dobře, nebo špatně. A nedokáže se přestat vrtět. Po-
myslení na způsoby, jakými bych ji to odnaučil, mě příliš rozrušuje.

„Jedou na univerzitu?“ Ana přikývne a já žádám Taylora, jestli by
neodvezl její přátele domů.

„Tak. Teď už se mnou na to kafe půjdete?“

„Teda – pane Greyi, ehm – tohle opravdu...“ zaráží se.

Sakra. Tohle je „ne“. Já to prošvihnu. Ale ona se na mě zpříma zadí-
vá a zasvíti jí oči. „Poslyšte, Taylor je nikam vozit nemusí. Prohodím
si auto s Kate, když chvilku vydržíte.“

Zmocňuje se mě nesmírná úleva, a tak se na ni usměju.

Já mám rande!

Otvírám dveře a pouštím ji zpátky do pokoje. Taylor se snaží za-
maskovat zmatený výraz.

„Donesete mi sako, Taylore?“

„Jistě, pane.“

Otáčí se na patě, rty zvlněné v potutelném úsměvu, a vyráží chod-
bou pryč. Vyprovázím ho přimhouřeným pohledem, dokud nezmi-

zí ve výtahu, a zatímco čekám na slečnu Steeleovou, opírám se zády o stěnu.

Co jí proboha řeknu?

„*Jak by se vám líbilo být mou submisiv?*“

Ne. Uklidni se, Greyi. Pěkně krok za krokem.

Taylor se za pár minut vrací i s mým sakem.

„Bude to všechno, pane?“

„Jistě, díky.“

Podává mi ho a nechává mě stát na chodbě jako toho pitomce.

Jak dlouho jí to bude trvat? Kontroluju hodinky. Musí se domlouvat na výměně aut s Katherine. Nebo mluví s Rodriguezem a vysvětluje mu, že se mnou jde na kafe, jenom aby mi vyhověla a abych byl přístupný kvůli článku. Opouští mě můj optimismus. Možná ho líbá na rozloučenou.

Kruci.

O chvíli později Ana vychází a moje nálada zase stoupá. Nevypadá, jako by se právě líbala.

„Fajn,“ řekne rozhodně. „Jde se na kafe.“ Jenže červená, která se jí nahrnula do obličeje, tak nějak podřívá její úsilí působit sebejistě.

„Až po vás, slečno Steeleová.“ Nechávám ji vykročit přede mnou, abych mohl zakrýt, jak mě potěšila. Když s ní srovnám krok, znovu ve mně vzbudí zvědavost její vztah s Katherine, hlavně jejich kompatibilita. Tak se jí ptám, jak dlouho se znají.

„Už od prvního ročníku. Je to moje dobrá kamarádka.“ Její hlas překypuje vřelostí. Ana ji má očividně ráda. Vážila dlouhou cestu do Seattlu, aby se mnou udělala rozhovor, když byla Katherine nemocná, a já se přistihnu, jak doufám, že se k ní Katherine chová se stejnou loajalitou a respektem.

Přivolávám výtah a dveře se téměř okamžitě otvírají. Uvnitř od sebe uskakuje pár z vášnivého objetí; cítí se trapně, že byli přistiženi. Děláme jakoby nic a nastupujeme, ale neunikne mi Anin kradmý úsměv.

Sjíždíme do přízemí a prostor kolem nás se plní hustou atmosférou nenaplněné touhy. Jenom nevím, jestli sálá z těch dvou za námi, nebo ze mě.

Ano, připouštím, chci ji. Co ona? Bude chtít to, co nabízím?

Dveře výtahu se otvírají a já ji s pocitem úlevy беру za ruku. Není vlhká, jak jsem předpokládal. Možná na ni nemám takový vliv, jak by se mi líbilo. To je skličující pomyslení.

Na odchodu za sebou slyšíme rozpačité chichotání páru.

„Co to všichni s těmi výtahy mají?“ utrousím. A musím uznat, že na tom jejich chichotání je něco blahodárně přirozeného a naprosto odzbrojujícího. Slečna Steeleová působí stejně nevinně jako oni a já cestou na ulici znovu zpytuju svědomí.

Je příliš mladá. Příliš nezkušená, jenže... krucinál, její ruka v mojí dlani, ten pocit se mi líbí.

V bistru ji směřuju, aby nám našla stůl, a ptám se jí, co si dá. Při objednávkách se trochu zakoktá: dá si čaj English Breakfast – jenom horkou vodu a sáček stranou. To jsou mi novinky.

„Takže ne kafe?“

„Nemám kafe ráda.“

„Tak dobrá, čaj bez sáčku. Sladíte?“

„Ne, díky,“ odmítá se sklopeným pohledem.

„Něco k jídlu?“

„Ne, děkuju,“ zavrtí hlavou a přehodí si vlasy přes rameno. Oslňuje mě záblesk barvy kaštanů.

Musím čekat ve frontě, než si dvě macaté ženské za pultem zdvořile poklábosí o ničem se *všemi* zákazníky přede mnou. Ubíjí mě to a zároveň mě to odvádí od středu mého zájmu: Anastasie.

„Nazdar, fešáku, co si dáte?“ ptá se mě starší dáma se zábleskem v oku. *Je to jenom fasáda, velectěná.*

„Vezmu si kávu s mlékem a English Breakfast. Sáček stranou. A borůvkový muffin.“

Anastasia by si to mohla rozmyslet a něco sníst.

„Jste v Portlandu na návštěvě?“

„Ano.“

„Na víkend?“

„Přesně tak.“

„Počasí nám dnes přeje.“

„To jistě.“

„Doufám, že si trochu toho sluníčka užijete.“

Prosím, přestaň už plácát a začni něco dělat.

„Určitě,“ ucedím a ohlédnu se po Aně, která rychle ucukne pohledem.

Dívá se na mě. Tajně mě pozoruje?

Na prsou mě pošimrají jiskřičky naděje.

„Tak, prosím,“ mrkne na mě obsluha a staví mi objednané nápoje na tác. „Zaplaťte na pokladně, drahoušku, a mějte se hezky.“

Ještě se zmůžu na zdvořilou odpověď. „Děkuju.“

Anastasia sedí u stolu, upřeně sleduje své prsty a přemýšlí bůhví o čem.

O mně?

„To by mě zajímalo, na co myslíte,“ utrousím.

Úlekem nadskakuje a rudne a já jí zatím servíruru čaj a sobě kafe. Zůstává mlčky sedět a tváří se zahanbeně. Proč? Že by tu opravdu nechtěla být?

„Tak co se vám honí hlavou?“ ptám se znovu, zatímco ona si připravuje pití.

„Tohle je můj oblíbený čaj,“ řekne a já se snažím vrýt do paměti, že má ráda English Breakfast. Sleduju, jak noří sáček do konvice. Je to složitý a neuspořádaný proces, při němž ho téměř okamžitě tahá ven a odkládá na podšálek. Zacukají mi koutky. Pak mi ale říká, že má ráda, když je slabý a černý, a já si na okamžik pomyslím, že popisuje, co má ráda u mužů.

Vzpamatuj se, Greyi. Mluví o čaji.

Konec tanečků, je čas věnovat pozornost mým cílům. „Je to váš přítel?“

Zvedá obočí, až se jí u kořene nosu zformuje malé vé.

„Kdo?“

To je nadějná odpověď.

„Ten fotograf. José Rodriguez.“

Zasměje se. Směje se mně.

Mně!

Netuším, jestli se směje úlevou, nebo proto, že jí připadám směšný. Rozčiluje mě to. Nedokážu ji odhadnout. Tak líbím se jí, nebo ne? Říká mi, že je to jenom kamarád.

Jenže, kotě, on chce být mnohem víc než jenom kamarád.

„Proč jste si myslel, že je to můj přítel?“ diví se.

„Podle způsobu, jakým jste se na něj usmívala. A on na vás.“ *Vůbec to nevnímáš, vid? Ten kluk je do tebe blázen.*

„Beru ho spíš jako součást rodiny,“ tvrdí.

To je fajn, takže je to jednostranný chtíč. Přemýšlím, jestli si uvědomuje, jak je hezká. Zadívá se na borůvkový muffin, ze kterého sloupávám papírový košíček, a já si představím, jak vedle mě klečí a já ji krmím, pěkně sousto za soustem. Zábavné pomyslení – a vzrušující. „Dáte si?“ nabízím jí.

Zavrtí hlavou. „Ne, díky,“ odpovídá zdráhavě a vrací se k zírání na své ruce. Proč je tak ztrémovaná? Kvůli mně?

„A ten kluk, kterého jsem viděl včera v obchodě. To také není váš přítel?“

„Ne, Paul je jenom kamarád. Už jsem vám to říkala včera.“ Zamračí se, zatváří se zmateně a v obranném gestu si zkříží ruce na prsou. Nelíbí se jí, že se na ty kluky ptám. Vzpomínám si, jak vypadala nesvá, když ji jeden z nich vzal kolem ramen v obchodu, aby si označoval své území. „Proč se ptáte?“ dodává.

„Zdá se, že vás muži znervózňují.“

Vykulí na mě oči. Jsou opravdu krásné, mají barvu oceánu v Cabo, tu nejmodřejší ze všech azurových. Měl bych ji tam vzít.

Cože? Kde se to ve mně bere?

„Prostě mě děsíte,“ přiznává a klopí pohled k prstům, se kterými si znovu pohrává. Na jednu stranu je tak poddajná a na druhou tak... vyzývavá.

„To bych taky měl.“

Ano. Měl bych. Neznám moc lidí, kteří by měli dost odvahy mi něco takového říct do očí. Je upřímná a já to oceňuju nahlas – ale když zvedne oči, netuším, co si myslí. Ubíjí mě to. Líbím se jí? Nebo se schůzka souhlasila proto, aby Kavanaghové pojistila interview? Jak to je?

„Jste pro mě záhadou, slečno Steeleová.“

„Na mně není nic záhadného.“

„Myslím, že jste velice uzavřená.“ Ostatně jako všechny dobré sub. „Kromě okamžiků, kdy se červenáte, samozřejmě, což je často.

Moc rád bych věděl, proč se červenáte.“ *Tak.* To ji přiměje zareagovat. Vkládám si do úst kousek muffinu a čekám na její odpověď.

„To vždycky děláte tak důvěrné rozbory?“

Není to tak důvěrné, nebo jo? „Ani jsem si to neuvědomil. Urazil jsem vás?“

„Ne.“

„Dobře.“

„Ale jste hrozně panovačný.“

„Jsem zvyklý si prosazovat svou, Anastasie. A to za všech okolností.“

„O tom nepochybuju,“ utrousí a pak chce vědět, proč jsem jí nenabídl, aby mi říkala křestním jménem.

Prosím?

Vybavuju si ji ve výtahu na odchodu z mé kanceláře – jak zaznělo moje jméno z její prostořeké pusy. Prokoukla mě? Nebo mě schválně popouzí? Vysvětluju jí, že mi nikdo neříká Christiane, kromě rodiny...

Vždyť ani nevím, jestli je to moje skutečné jméno.

Nech toho, Greyi.

Měním téma. Chci se něco dozvědět o ní.

„Jste jedináček?“

Prudce zamrká a odpovídá kladně.

„Řekněte mi něco o vašich rodičích.“

Zakoulí očima a já musím bojovat, abych ji nenapomenul.

„Máma žije v Georgii se svým novým manželem, Bobem. Můj otčík žije v Montesanu.“

To všechno samozřejmě vím na základě výsledků Welchova pátrání, ale je pro mě důležité slyšet to z jejích úst. Rty se jí zvlíní mírným úsměvem, když se zmíní o svém nevlastním tátovi.

„A váš otec?“ vyzvídám.

„Zemřel brzy po mém narození.“

Na okamžik mě to uvrhá do mých nočních běsů a já se dívám na bezvládné tělo na špinavé podlaze. „To je mi líto,“ zamumlám.

„Nepamatuju si na něj,“ řekne a tím mě vtáhne zpátky do přítomnosti. Tváří se upřímně, a tak je mi jasné, že jí byl Raymond Steele dobrým otcem. Jaký má vztah s matkou – to se hned zjistí.

„A vaše matka se znovu vdala?“

Hořce se uchechtne. „To bych teda řekla.“ Ale dál to nerozvine. Je jedna z mála žen, co znám, které dokážou mlčet. Což je skvělé, ale ne teď.

„Vy nejste zrovna sdílná, co?“

„Nápodobně,“ oplácí mi to.

Ale ale, slečno Steleová. Teď si vás vychutnám.

A s velkým gustem se uculím a připomínám jí, že ona už mě jednou zpovídala. „Vzpomínám si na pár dost osobních otázek.“

Jo, taky ses mě zeptala, jestli jsem gay.

Moje poznámka má ten správný efekt a ona se zatváří zahanbeně. Začíná koktat něco o sobě a pár detailů do sebe zapadá. Její matka je nevyléčitelná romantička. Předpokládám, že když se nějaká žena vdává počtvrté, přikládá větší váhu naději než zkušenostem. Co Ana? Je stejná jako její matka? Nedokážu se jí zeptat přímo. Pokud by řekla, že ano, nemám žádnou šanci. A já nechci, aby náš rozhovor skončil. Až moc si ho užívám.

Ptám se jí na otčíma a ona potvrzuje mou domněnku. Je zřejmé, že ho má velmi ráda. Obličej jí jenom září, když o něm mluví; o jeho práci (je to tesař), o jeho koníčcích (miluje evropský fotbal a rybolov). Radši bydlela u něj, když se její matka vdala potřetí.

Zajímavé.

Narovnává se v ramenou. „Vyprávějte mi o *svých* rodičích,“ dožaduje se s jasným úmyslem odklonit konverzaci od své rodiny. Mně se už vůbec nelíbí mluvit o té mé, tak jí poskytuju jenom pár holých informací.

„Můj táta je právník, moje máma je dětská lékařka. Žijí v Seattlu.“

„A co dělají vaši sourozenci?“

Tohle ji taky zajímá? Stroze jí odpovídám, že Elliot pracuje ve stavebnictví a Mia je na kuchařské akademii v Paříži.

Fascinovaně hltá každé mé slovo. „Všichni říkají, že Paříž je krásná,“ řekne se zasněným výrazem.

„Je nádherná. Byla jste tam?“

„Nikdy jsem neopustila Státy.“ Na konci věty vyzní její hlas do ztracena a já v něm zaznamenávám stopu lítosti. Mohl bych ji tam vzít.

„Chtěla byste se tam podívat?“

Nejdřív Cabo, teď Paříž? Vzpamatuj se, Greyi.

„Do Paříže? Samozřejmě. Ale je to Anglie, kam bych se podívala opravdu ráda.“

Úplně se rozzáří. Slečna Steeleová by ráda cestovala. Proč zrovna Anglie, zajímá mě.

„Je to domov Shakespeara, Austenové, sester Brontëových, Thomase Hardyho. Ráda bych viděla místa, která inspirovala tyhle lidi k napsání tak úžasných knih.“ Je zjevné, že tohle je její největší láska.

Knihy.

To vlastně říkala už včera u Claytonů. To znamená, že se poměřuju s Darcym, Rochesterem a Angelem Clarem: nereálnými romantickými hrdiny. Zde je důkaz, který jsem potřeboval. Je stejná nevyléčitelná romantička jako její matka – tohle přece nemůže fungovat. A jako by to nestačilo, podívá se na hodinky. Má mě dost.

Podělal jsem to.

„Už radši půjdu. Musím se učit,“ potvrzuje moje tušení.

Nabízím se, že ji vyprovodím k autu její kamarádky, což znamená, že mám ještě celou cestu k hotelu na to, abych zabodoval.

Mám to vůbec zkoušet?

„Děkuji za čaj, pane Greyi,“ promluví.

„Rádo se stalo, Anastasie. Potěšení bylo na mé straně.“ Jakmile ta slova vyřknu, uvědomím si, že posledních dvacet minut bylo... příjemných. Věnuju jí oslnivý úsměv, který používám, když chci někoho zaručeně odzbrojit, a podávám jí ruku. „Pojďte,“ vyzývám ji. Chytá se mě a cestou zpátky k Heathmanu nemůžu přestat myslet na to, jak správně působí její ruka v mé dlani.

Možná to nějak půjde.

„To vždycky nosíte džíny?“ ptám se, aby řeč nestála.

„Většinou,“ připouští a já si říkám, že je to druhá věc, která mluví proti ní. Nevyléčitelná romantička, která nesundává džíny... mně se líbí mé ženy v sukních. Mám rád, když jsou přístupné.

„Chodíte s někým?“ vyhrkne zčistajasna a je to třetí *proti*. Musím z toho vycouvat. Ona chce romanci, kterou jí nedokážu dát.

„Ne, Anastasie. Mě na chození moc neužije.“

Zklamaná a zamračená se prudce odvrací a vstupuje do silnice.

„Sakra, Ano!“ vykřiknu a stahuju ji zpátky k sobě, aby nevběhla přímo pod kola idiotského cyklisty, který jede v protisměru. A najednou ji mám v náruči, drží mě za nadloktí a upřeně se mi dívá do očí. Ty její jsou polekané a já si poprvé všímám, že má kolem duhovek kroužek tmavší modré. Má krásné oči, takhle zblízka ještě krásnější. Rozšiřují se jí panenky. Víím, že bych se mohl v jejím pohledu ztratit a nikdy bych nenašel cestu zpátky. Zhluboka se nadechne.

„Jsi v pořádku?“ Můj hlas zní cize a vzdáleně. Uvědomuju si, že se mě dotýká, a přitom mi to nevadí. Zlehka se dotknu její tváře, má měkkou a hebkou kůži. Když jí přejeďu palcem po spodním rtu, zadrhne se mi dech. Tiskne se ke mně trupem, takže cítím její prsa a taky teplo, které z ní sálá, a to mě vzrušuje. Její svěží a čistá vůně mi připomíná dědův jablečný sad. Se zavřenýma očima se nadechnu, chci si tu vůni vrýt do paměti. Znovu se na ni podívám. Ještě ode mě neodtrhla pohled, zapřísahá mě očima, zírám mi na rty a tiše prosí.

Krucí. Ona chce, abych ji políbil.

A já to chci taky. Aspoň jednou. Má rozevřené rty, připravené, dychtivé. Když jsem se jich dotýkal, zvaly mě dál.

Ne. Ne. Ne. Tohle nedělej, Greyi.

Ona není nic pro tebe.

Chce srdce a květiny, a ty takový blbosti neděláš.

Zavírám oči, abych ji neviděl a dokázal tak odolat pokušení, a když je znovu otevřu, jsem rozhodnutý. „Anastasio,“ zašeptám, „měla by ses ode mě držet dál. Nejsem pro tebe ten pravý.“

Mezi obočím se jí znovu utvoří malé vé. Myslím, že přestala dýchat.

„Dýchej, Anastasio, dýchej.“ Víím, že ji musím pustit, než udělám nějakou hloupost, ale překvapuje mě, že se mi do toho nechce. Chtěl bych ji ještě chvíli držet. „Já tě teď znovu postavím a pustím tě.“ Ustupuju a ona povoluje své sevření, přesto nepocituju žádnou úlevu. Ještě ji chytám za ramena, abych se ujistil, že neztratí rovnováhu. Její výraz je poznamenaný ponížením. Moje odmítnutí ji ranilo.

Ksakra, já ti přece nechtěl ublížit.

„Už je to dobrý,“ hlesne se stopou zklamání v sevřeném hlase. Najednou je odměřená a formální, i když se mi zatím nevyvlékla. „Děkuju,“ dodává.

„Za co?“

„Žes mě zachránil.“

Mám chuť říct, že ji zachraňuju sám před sebou... že je to vznešené gesto, ale to by nejspíš slyšet nechtěla. „Ten idiot jel v protisměru. Jsem rád, že jsem tu byl. Ještě teď se klepu při představě, co se ti mohlo stát.“ Teď pro změnu plácám nesmysly já, navíc ji pořád nedokážu pustit. Nabízím jí, že se půjdeme posadit do hotelu, a vím, že je to záminka, jak si prodloužit čas, který s ní strávím. Teprve pak ji pouštím.

Zavrtí hlavou, má křečovitě ztuhlá ramena a v ochranném gestu si objímá trup rukama. Za chvíli už rázuje přes silnici a já mám co dělat, abych jí stačil.

U hotelu se na mě otáčí, ve tváři má naprosto vyrovnaný výraz. „Díky za čaj i za to focení.“ Dívá se na mě tak nezaujatě, až z toho pocítím lítost.

„Anastasie... já...“ Nedokážu vymyslet nic lepšího, než že mě to mrzí.

„Copak, Christiane?“ odsekne.

Pane jo. Je na mě pěkně naštvaná a dává mi to jasně najevo opovržením, které vkládá do každého písmene mého jména. Říká mi jménem, to je novinka. A odchází... Nechci, aby odešla. „Hodně štěstí u státnic.“

V očích jí bleskne rozhořčení a zároveň ublížení. „Díky,“ utrousí s despektem. „Sbohem, pane Greyi.“ Otáčí se a vyráží k podzemním garážím. Dívám se za ní a doufám, že se ohlédne, ale ona to neudělá. Mizí v budově a zanechává po sobě náznak lítosti, vzpomínku na krásné modré oči a podzimní vůni ovocného sadu.

Čtvrtek, 19. května 2011

Ne! Můj výkřik se odrazí od zdí ložnice a budí mě z noční můry. Jsem celý zpocený, v nose mám pach piva a cigaret a v hlavě přetrvávající hrůzu z opilecké agrese. Sedám si a skládám si hlavu do dlaní, pokouším se zklidnit splašené srdce a trhaný dech. Poslední čtyři noci je to pořád dokola. Kouknu na budík, jsou tři ráno.

Zítřka mám dvě důležité schůzky... teda dnes... a na to potřebuju čistou hlavu a trochu spánku. *Sakra práce, co já bych dal za pořádný spánek.* A ke všemu golf s Bastillem. Ten bych měl zrušit; myšlenka na to, že prohraju, mi kazí už tak špatnou náladu.

Škrábu se z postele a vleču se chodbou do kuchyně. Nalévám si vodu do sklenice a přitom zahlédnu odraz chlápka v pyžamových kalhotách ve skleněné příčce na druhé straně místnosti. Znechuceně se odvracím.

Odmítls ji.

Ona tě chtěla.

A tys ji odmítl.

Bylo to pro její dobro.

Tohle se mě drží celé dlouhé dny. Její pohledná tvář se přede mnou objevuje bez varování, pronásleduje mě. Kdyby byl můj cvokař zpátky z dovolené v Anglii, zavolal bych mu. Ty jeho psychožvásty by mi aspoň trochu pomohly, abych si nebyl tak odporný.

Greyi, vždyť to byla jenom pěkná holka.

Možná potřebuju jenom rozptýlit; novou sub, například. Od konce vztahu se Susanah už uplynul nějaký týden. Zvažuju, že ráno zavo-

lám Eleně. Ta mi vždycky dokáže najít vhodné kandidátky. Ale pravda je taková, že žádnou novou nechci.

Chci Anu.

Její zklamání, její raněné pohoršení a opovržení mě ne a ne opustit. Odešla, aniž se ohlédla. Možná jsem v ní vzbudil naději tím, že jsem ji pozval na kafe, a pak jsem ji zklamal.

Možná bych měl vymyslet nějaký způsob, jak se jí omluvit, pak bych mohl na celou tu smutnou kauzu zapomenout a dostat tu holku z hlavy. Nechávám sklenici ve dřezu pro hospodyni a táhnu se zpátky do postele.

Budík na rádiu se ozývá přesně v 5:45, zatímco já zírám do stropu. Nespal jsem a podle toho se taky cítím – vyčerpaný.

Do prdele, tohle je k smíchu.

Program v rádiu mi přináší vítané rozptýlení, až do druhé zprávy. Pojednává o prodeji vzácného rukopisu: nedokončeného románu Jane Austenové, *Watsonovi*, který se draží na aukci v Londýně.

„*Knihy,*“ řekla.

Kristepane. Už i zprávy mi připomínají slečinku Knihomolku.

Je to nenapravitelná romantička, která miluje anglické klasiky. Ale to já taky, jenže z jiných důvodů. Nevlastním žádná první vydání Jane Austenové nebo sester Brontëových, když už jsme u toho... ale mám dva romány Thomase Hardyho.

No jasně! To je ono! To pro ni můžu udělat.

Za chvíli už jsem v knihovně a na kulečnickovém stole mám položené vydání románu *Neblahý Juda* a třídílné vydání *Tess z d'Urbervillů* v dárkovém boxu. V obou případech se jedná o ponuré čtení s tragickými náměty. Hardy měl temnou, pokřivenou duši.

Stejně jako já.

Tu myšlenku potlačuju a zkoumám knihy. *Juda* je sice v lepším stavu, ale tohle není soutěž krásy. V *Judovi* není žádné vykoupení hříchů, takže jí pošlu *Tess*, a to s patřičnou citací. Víím, že to není bůhvíjak romantická kniha, vzhledem k tomu, jaká příkoří se dějí hlavní hrdince, ale obsahuje prvky románců zasazené do idylly anglického venkova. A *Tess* se záměrně mstí muži, který se na ní dopustil bezpráví.

Ale to není to hlavní. Ana se zmínila o tom, že je Hardy její oblíbený autor, a já jsem si jistý, že nikdy neviděla první vydání, natož aby ho vlastnila.

„*Teď jste zněl jako nefalšovaný prototyp konzumenta.*“ Znovu si vzpomínám na její kritickou poznámku, která mě nepřestává pronásledovat. Ano. Rád věci vlastním, věci, jejichž hodnota poroste, jako například první vydání knih.

Cítím se klidnější a vyrovnanější a trochu spokojenější sám se sebou, a tak se vracím do šatny, abych se převlékl do běžeckého.

Na zadním sedadle auta listuju první knihou prvního vydání *Tess* a hledám vhodný úryvek. Zároveň přemýšlím, kdy asi bude mít Ana státnice. Tu knihu jsem četl před léty a ještě si jakžtakž vybavuju zápletku. V pubertě byla beletrie mým útočištěm. Matka nevycházela z úžasu, že čtu; Elliot tomu naopak moc nedal. Toužil jsem po úniku a knihy mi ho dopřávaly. Elliot před ničím utíkat nemusel.

„Pane Greyi,“ vyrušuje mě Taylor. „Jsme tady, pane.“ Vystupuje z auta a otvírá mi dveře. „Budu na vás čekat venku ve dvě hodiny, abych vás odvezl na golf.“

Přikývnu a vydávám se do Grey House, knihy si nesu v podpaží. Mladá recepční na mě koketně mávne.

Každý den... Pořád dokola jako poškrábaná deska.

Nevšímám si jí a kráčím dál k výtahu, který mě vyveze do mého patra.

„Dobré ráno, pane Greyi,“ Barry z ochranky mě zdraví a přivolává mi výtah.

„Jak se daří vašemu synovi, Barry?“

„Už líp, pane.“

„To rád slyším.“

Nastupuju do kabiny a ta vystřelí do dvacátého. Andrea už je na místě a zdraví mě.

„Dobré ráno, pane Greyi. Chce se s vámi sejít Ros a projednat akci v Dárfúru. Barney by potřeboval pár minut...“

Zvedám ruku, abych ji umlčel. „To teď neřešte. Sežeňte mi k uchu Welche a zjistěte, kdy se vrací Flynn z dovolené. Až si promluví s Welchem, můžeme spolu projít dnešní rozvrh.“

„Jistě, pane.“

„A potřebuju dvojité espresso. Ať mi ho připraví Olivie.“

Jenže když se rozhlednu, zjišťuju, že tu Olivie není. Což je úleva. Ta holka mě neustále uhání a mně to leze na nervy.

„Tu kávu s mlékem, pane?“ ptá se Andrea.

Šikulka. Usměju se na ni.

„Dnes ne.“ Rád je v tomhle nechávám tápat.

„Jak si přejete, pane Greyi.“ Vypadá, že je se sebou spokojená, a má na to právo. Je nejlepší asistentka, kterou jsem kdy měl.

O tři minuty později mě spojuje s Welchem.

„Welchi?“

„Pane Greyi.“

„Ten průzkum, co jste pro mě dělal minulý týden... Anastasia Steeleová. Studuje na WSU.“

„Ano, pane. Vzpomínám si.“

„Potřeboval bych zjistit, kdy bude dělat státnice. Udělejte to přednostně.“

„Zajisté, pane. Ještě něco?“

„Ne, to je vše.“ Zavěšuju a zadívám se na knihy na stole. Musím najít tu citaci.

Ros, moje pravá ruka a provozní ředitelka, na mě chrlí informace. „Máme povolení soudánské vlády vyložit náklad v Port Sudanu. Ale naše kontakty na pevnině váhají ohledně dopravy po souši do Dárfúru. Momentálně vyhodnocují, jestli je to vůbec uskutečnitelné.“ Ta logistika jí asi dává zabrat; její obvykle optimistické rozpoložení je v nedohlednu.

„Můžeme to tam shodit ze vzduchu.“

„Christiane, cena vzdušné dopravy...“

„Já vím. Počkáme, s čím přijdou lidi z nevládních organizací.“

„Tak dobře,“ řekne s povzdechem. „Stejně ještě čekám na souhlas ministerstva zahraničí.“

Zakoulím očima. Zatracená byrokracie. „Jestli je potřeba někoho uplatit – nebo do toho zapojit senátora Blandina –, stačí říct.“

„Dál s tebou chci projednat umístění toho nového provozu. Sám víš, že daňová zvýhodnění v Detroitu jsou obrovská. Poslala jsem ti přehled.“

„Vím o tom. Ale musí to být zrovna Detroit, proboha?“

„Já nechápu, co proti tomu městu máš. Splňuje všechna naše kritéria.“

„Fajn, ať tam Bill vyhlédne potenciální nevyužívané pozemky. Ale stejně ještě jednou prověříme, jestli by nám nějaký jiný magistrát nenabídl výhodnější podmínky.“

„Bill už tam poslal Ruth na jednání s detroitským odborem revitalizace a ten nemůže být vstřícnější. Ale požádám Billa, aby to ještě jednou ověřil.“

Zvoní mi telefon.

„Prosím?“ zavrčím na Andreu – přece ví, jak nesnáším, když mě vyrušuje při jednáních.

„Mám tu na lince Welche.“

Na hodinkách mám půl dvanácté. To bylo rychlé. „Spojte nás.“

Naznačuju Ros, aby nikam nechodila.

„Pane Greyi?“

„Ano, Welchi. Máte nějaké novinky?“

„Slečna Steeleová má státnice zítra, dvacátého května.“

Sakra. To nemám moc času.

„Skvěle. To jsem potřeboval vědět.“ Zavěšuju.

„Ros, ještě chvílku, prosím tě.“

Znovu беру do ruky telefon. Andrea to hned zvedá.

„Andreo, do hodiny potřebuju dárkovou kartičku, na kterou se dá napsat vzkaz,“ sděluju jí a pokládám to. „Fajn, Ros, kde jsme to skončili?“

V půl jedné za mnou přichází Olivie s obědem. Je vysoká a štíhlá a má pěkný obličej. Je smutné, že na mě vždycky kouká tak dychtivě. Nese tác a já doufám, že je na něm něco jedlého. Po náročném dopoledni jsem vyhladovělý. Trochu nejistě mi pokládá tác na stůl.

Salát s tuňákem. To je v pohodě. Tentokrát se trefila.

Taky mi dává na stůl tři bílé kartičky s odpovídajícími obálkami v různých velikostech.

„Super,“ utrousím. *A teď jdi.* Jako na povel odchází.

Beru si sousto tuňáka na utišení nejhoršího hladu a sahám po peru. Citaci už mám vybranou. Je to varování. Udělal jsem dobře, když jsem ji odmítl. Každý chlap není romantický hrdina.

„Proč jste mi neřekla, že je to nebezpečné? Proč jste mě nevarovala?“

„Dámy vědí, na co si mají dávat pozor, neboť čtou romány, které je na takové nástrahy upozorní...“

Vkládám kartičku do odpovídající obálky a na tu píšu Aninu adresu, kterou jsem si vryl do paměti díky Welchově zprávě. Potom volám Andreu.

„Ano, pane Greyi?“

„Můžete sem přijít, prosím?“

„Jistě, pane.“

Vzápětí se objevuje ve dveřích. „Pane Greyi?“

„Vezměte ty knihy, zabalte je a nechte je doručit Anastasii Steeleové, té dívce, která se mnou dělala minulý týden rozhovor. Tady je její adresa.“

„Hned se do toho pustím, pane Greyi.“

„Musí k ní dorazit nejpozději zítra.“

„Ano, pane. Bude to vše?“

„Ne. Sežeňte mi za ně jiné.“

„Za ty knihy?“

„Ano. První vydání. Ať to udělá Olivie.“

„Co je to za knihy?“

„*Tess z d'Urbervillů.*“

„Jistě, pane.“ Věnuje mi svůj zřídkačný úsměv a odchází.

Proč se usmála?

Skoro nikdy se neusmívá. Nechávám to plavat a přemýšlím, jestli je to naposledy, co jsem ty knihy viděl. A musím si přiznat, že doufám v opak.

Pátek, 20. května 2011

Poprvé za pět dnů jsem se dobře vyspal. Možná cítím, že jsem tu záležitost vnitřně uzavřel, když jsem jí poslal ty knihy, v což jsem taky doufal. Holím se a ten kokot v zrcadle mi oplácí chladný šedý pohled.

Lháři.

Do prdele práce.

Tak jo. Tak jo. Pořád doufám, že zavolá. Moje číslo má.

Paní Jonesová vzhledne, když vcházím do kuchyně.

„Dobré ráno, pane Greyi.“

„Dobré, Gail.“

„Co si dáte k snídani?“

„Dám si omeletu. Děkuju.“ Zatímco mi připravuje jídlo, sedám si ke kuchyňskému ostrůvku a listuju v *The Wall Street Journal* a *The New York Times*, pak ještě nakouknu do *The Seattle Times*. Jsem plně začený, když mi zazvoní mobil.

Je to Elliot. Co asi můj velký brácha chce?

„Elliot?“

„Brácho, potřebuju na víkend vypadnout ze Seattlu. Jedna buchta hrozně jede po mém péru, tak se před ní chci schovat.“

„Po tvém péru?“

„Jasně. Věděl bys, o čem mluvím, kdybys nějaký měl.“

Jeho narážku ignoruju a přitom dostávám prohnany nápad. „Co bys řekl na túru v okolí Portlandu? Můžeme vyrazit dnes odpoledne. Pár dnů se tam zdržet. Vrátili bysme se v neděli.“

„To zní dobře. Vezmeš vrtuli, nebo chceš řídit?“

„Říká se tomu helikoptéra, Eliote, a ne, radši budu řídit. Přijď za mnou do práce kolem oběda a můžeme rovnou vyjet.“

„Díky, brácho, máš to u mě,“ zavěšuje.

Elliot měl odjakživa problém se sebeovládáním. Stejně jako ženy, které se kolem něj motají. Ať už je ta nebožáčka kdokoliv, je jenom další z dlouhé, dlouhé řady jeho milostných avantýr.

„Co si budete vařit o víkendu, pane Greyi?“

„Připravte mi něco lehkého a nechte to v lednici. Možná se vrátím v sobotu.“

Nebo taky ne.

Ona se za tebou neohlédla, Greyi.

Velkou část mého pracovního života jsem zasvětil řízení očekávání druhých, takže bych měl umět řídit ta svoje.

Elliot většinu cesty do Portlandu spí. Ten parchant musí být totálně vyždímaný. Práce a šukání, to je jeho smysl života. Zavrtí se na sedadle spolujezdce a zachrápe.

To je teda společnost.

Na místě budeme něco po třetí, tak pomocí handsfree volám Andree.

„Pane Greyi,“ odpovídá po dvou zazvoněních.

„Můžete zajistit, aby nám do Heathmanu dovezli dvě horská kola?“

„V kolik hodin, pane?“

„Ve tři.“

„Ta kola budou pro vás a vašeho bratra?“

„Ano.“

„Váš bratr měří asi metr devadesát?“

„Zhruba tak.“

„Hned to zařídím.“

„Výborně.“ Zavěšuju a volám Taylorovi.

„Pane Greyi?“ Taylor to zvedá hned po prvním zvonění.

„V kolik sem dorazíte?“

„Zapíšu se kolem deváté večer.“

„Vezmete R8?“

„S radostí, pane.“ Taylor je taky blázen do aut.

„Dobře.“ Končím hovor a zesiluju hudbu. Uvidíme, jestli dokáže Elliot spát, když hrají The Verve.

Brázdíme dálnici I-5 a já jsem čím dál tím víc napjatý.

Už jí přišly ty knihy? Zavolal bych Andree, ale vím, že jsem jí naložil tunu práce. Kromě toho nechci dávat svým zaměstnancům záminku k domněnkám. Tyhle kraviny obvykle nedělám.

Uvědom si, pročs jí je posílal.

Protože jsem ji chtěl znovu vidět.

Míjíme výjezd do centra Vancouveru a já si říkám, jestli už má státnice za sebou.

„Hej, už jsme tady?“ zahučí Elliot.

„Pozor, on se probudil,“ rýpnu si. „Jsmo skoro tam. Budeme jezdit na kolech.“

„Fakt?“

„Jo.“

„Super. Pamatuješ, jak nás bral na kolo táta?“

„Jasně.“ Při té vzpomínce zakroutím hlavou. Táta je vzdělanec, renesanční člověk: je to akademik, férový chlap, který se cítí dobře ve městě a ještě líp v přírodě. Přijal za vlastní tři adoptované děti... a já jsem ten, který nesplnil jeho očekávání.

Ale než jsem se dostal do puberty, měli jsme pevné pouto. Byl to můj hrdina. Rád nás brával kempovat a vůbec jsme s ním dělávali různé outdoorové aktivity, které si dodnes užívám: plachtění, kajaky, cyklistika, to všechno jsme dělali.

Puberta mi to vzala.

„Napadlo mě, že když dorazíme až odpoledne, nebude na nějaký chození po horách čas.“

„Pálí ti to.“

„Tak povídej, před kým utíkáš?“

„Chlape, já jsem prostě ten typ, co si rád užije a pak bere do zajechů. Vždyť víš. Žádný závazky. Já nevím, když bucha zjistí, že máš vlastní byznys, začne jí z toho šibat.“ Hodí po mně letmý pohled. „Děláš dobře, že si držíš ptáka v kalhotách.“

„Myslím, že se nebavíme o mém ptákově, ale o tvém a o tom, která s ním má tu čest teď.“

Zachechtá se. „Už ani nevím, ztrácím přehled. A dost už o mně. Co nového v inspirujícím světě komerce a finančnictví?“

„To tě fakt zajímá?“ střelím po něm očima.

„Vlastně né,“ protáhne a já se zasměju jeho letargii a málomluvnosti.

„Jak ti šlape firma?“ zajímám se.

„Kontroluješ si svoje investice?“

„Pořád.“ Je to moje práce.

„Takže – minulý týden jsme zahájili výkopové práce na projektu Spokani Eden a zatím jedeme podle plánu, ale je to teprve týden,“ pokrčí rameny. Pod bratrovým bezstarostným zevnějškem se skrývá bojovník za ekologii. Jeho vášeň pro udržitelné bydlení je občas zdrojem bouřlivých rodinných debat u nedělní večeře a jeho poslední projekt je ekologická výstavba úsporného bydlení severně od Seattlu.

„Doufám, že se nám tam podaří nainstalovat ten nový systém na využívání odpadních vod, jak jsem ti o něm říkal. U všech domácností by to snížilo spotřebu vody, a tím i vyúčtování o pětadvacet procent.“

„To je působivé.“

„To doufám.“

V tichosti vjíždíme do centra Portlandu, a zrovna když odbočujeme k podzemním garážím hotelu Heathman – místu, kde jsem ji viděl naposledy –, zamumlá Elliot: „Víš, že dnes večer prošvihneme zápas Mariňáků?“

„Třeba bys mohl strávit večer u televize. Nechat svý nádobičko na pokoji a dívat se na baseball.“

„To zní, jako bychom měli plán.“

Držet s Elliotem tempo je docela výzva. Polyká kilometry na cyklostezce se stejným přezíravým přístupem, který se u něj dá pozorovat v mnoha dalších situacích. Elliot nezná strach – a proto ho obdivuju. Akorát že v té rychlosti nemám šanci se kochat. Sotva vnímám svěží zeleň, která se kolem mě míhá, protože mám oči přilepené k zemi a snažím se vyhýbat výmolům.

Po dojezdu jsme oba ulepení a vyčerpaní.

„To byla za poslední dobu ta nejlepší zábava, jakou jsem zažil oblečený,“ pochvaluje si Elliot, když vracíme kola hotelovému zřízenci v Heathmanu.

„Pro mě taky,“ zafuním, ale pak si vybavuju, jak jsem držel Anastasii, když jsem ji zachránil před tím šíleným cyklistou. Teplo, které z ní sálalo, když ke mně tiskla prsa; její smyslyburcující vůni.

Tehdy jsem byl taky oblečený... „Pro mě taky,“ zamumlám znovu.

Cestou do nejvyššího poschodí si ve výtahu kontrolujeme mobily.

Přišly mi nějaké e-maily a pár textovek od Eleny, ve kterých se ptá, co dělám o víkendu, ale zmeškaný hovor od Anastasie nemám. Brzy bude sedm – ty knihy už musela dostat. Tyhle myšlenky mě deptají – už zase jsem vážil zbytečnou cestu do Portlandu.

„Brácho, ta roštěnka mi volala pětkrát a poslala mi čtyři esemesky. Copak si neuvědomuje, jak zoufale to vypadá?“ zasténá Elliot.

„Třeba je těhotná.“

On zbledne, já se zachechtám.

„To není vtipný, tlučhubo,“ zabručí. „Hlavně s ní nejsem tak dlouho. Ani tak často.“

Po rychlé sprše jdu do Elliotova apartmá, kde sedíme a sledujeme zbytek zápasu Mariners proti San Diego Padres. Objednáváme si steak se salátem, hranolky a pár piv. Dělán si pohodlí a užívám si zápas a Elliotovu nenáročnou společnost. Už jsem se smířil s tím, že Anastasia nezavolá. Mariners vedou a vypadá to na pěknou nakládačku.

K mému zklamání to nakonec takový propadák není, i když Mariners vyhrávají 4:1.

Jedem, Mariňáci! Ťukáme si s Elliotem.

Ještě běží analýza zápasu, když se mi rozdrncí mobil. Na displeji se objevuje číslo slečny Steeleové.

To je ona!

„Anastasie?“ Ani neskřívám překvapení a radost. V pozadí slyším hluk, vypadá to, že je na večírku nebo v baru. Elliot po mně střílí pátravým pohledem, a tak se zvedám z gauče a klidím se z jeho doslechu.

„Proč jsi mi poslal ty knihy?“ zabreptá a mně sjede dolů po páteři zlá předtucha.

„Anastasie, jsi v pořádku? Zníš nějak divně.“

„Já nejsem ta divná, to ty,“ obviňuje mě.

„Anastasie, tys pila?“

Bože. S kým je? S tím fotografem? Kde je ta její kamarádka – Kate?

„Co je ti do toho?“ odsekne bojovně a mně je jasné, že je opilá.

Musím z ní dostat, jestli je v pořádku.

„Jsem... zvědavý. Kde jsi?“

„V baru.“

„Ve kterém baru?“ *Tak mluv.* Tohle mi nedělá moc dobře. Je to mladá žena, je opilá a potuluje se sama Portlandem. Bezpečí si představuju jinak.

„V portlandském baru.“

„Jak se dostaneš domů?“ Zmáčknu si kořen nosu a doufám, že to dokáže zklidnit mou zpěněnou krev.

„Však já už si cestu najdu.“

Co to plácá? Ona chce řídit? Znovu se jí ptám, v jakém je baru, ale ona mou otázku ignoruje.

„Proč jsi mi poslal ty knihy, Christiane?“

„Anastasie, kde jsi? Řekni mi to. Hned.“

Jak se dostane domů?

„Ty seš tak... dominantní,“ zahihňá se. V jakékoliv jiné situaci by mi to přišlo přitažlivé, ale teď – teď mám sto chutí jí ukázat, jak moc dominantní jsem. Důvodů mi k tomu dává dost.

„No tak, Ano, kde ksakru jsi?“

Znovu se zachichotá. Kruci, ona má ze mě srandu!

Už zase!

„Jsem v Portlandu... to je strááášně daleko od Seattlu.“

„Kde v Portlandu?“

„Dobrou noc, Christiane.“ Telefon oněmí.

„Počkej, Ano!“

Ona mi s tím praštila! Zaraženě zírám na telefon. V životě mi nikdo takhle nezavěsil. *Sakra práce!*

„Nějaký problém?“ ozývá se Elliot z gauče.

„Právě mi volala jistá opilá holka,“ vykulím na něj nevěřící pohled a jemu překvapením klesá brada.

„Tobě?“

„Jo.“ Vytáčím ji zpátky, a snažím se zachovat klid a potlačit obavy.

„Ahoj,“ vykoktá nesměle. Zdá se, že přešla do nějakého klidnějšího prostředí.

„Jedu si pro tebe.“ Navzdory snaze zní můj hlas ledově, protože marně bojuju s hněvem. Tentokrát to pokládám já.

„Musím pro ni zajet a dostat ji domů. Chceš jet se mnou?“

Elliot na mě zírá, jako by mi narostla třetí ruka.

„Ty? S holkou? To musím vidět.“ Natahuje se pro plátěnky a nazouvá si je.

„Ještě si musím zavolat.“ Odcházím do jeho ložnice a cestou přemýšlím, jestli zavolám Barneyemu nebo Welchovi. Barney je nejzkušnější technik v telekomunikačním oddělení naší společnosti. Je to génius přes techniku. Jenže to, co potřebuju zařídit, není úplně legální.

Bude lepší do toho společnost vůbec netahat.

Vytáčím Welche rychlou volbou a během pár sekund mám jeho nakřáplý hlas na drátě.

„Pane Greyi?“

„Opravdu moc rád bych věděl, kde se právě teď nachází slečna Steeleová.“

„Chápu.“ Na chvíli se odmlčí. „Nechte to na mně, pane Greyi.“

Vím, že porušuju zákon, ale co kdyby se dostala do potíží?

„Děkuju.“

„Ozvu se vám během pár minut.“

Když se vrátím do obývacího pokoje, Elliot si s přiblblým výrazem v obličeji mne ruce.

Ať se jde vycpat!

„Tohle si nenechám ujít za nic na světě,“ culí se škodolibě.

„Jenom si dojdu pro klíčky od auta. Za pět minut v garáži,“ zavřím a ignoruju jeho samolibý škleb.

Bar je nacpaný k prasknutí, plný studentů odhodlaných pořádně si to užít. Z repráků se line nějaká nezávislá blbost a taneční parket je napěchovaný zmítajícími se těly.

Najednou se cítím starý.

Ona tu někde je.

Elliot se protlačil vchodovými dveřmi za mnou. „Vidíš ji?“ křikne, aby přehlušil rámus. Rozhlížím se kolem a spatřím Katherine Kavanaghovou. Obklopuje ji skupinka přátel, všechno muži, a sedí v jednom z boxů. Po Aně není ani památky, ale stůl je plný panáků a sklenic s pivem.

Dobře, teď zjistíme, jestli je slečna Kavanahová stejně loajální ke své kamarádce jako Ana vůči ní.

Když se objevíme u jejich stolu, překvapeně na mě vyvalí oči.

„Katherine,“ řeknu na způsob pozdravu, ale ona mě zarazí dřív, než se jí stihnu zeptat, kde je Ana.

„Christiane, jaké překvapení, že jsi tady,“ zakřičí, aby ji bylo slyšet. Tři kluci u jejího stolu si nás měří nepřátelskou ostražitostí.

„Náhodou jsem šel kolem.“

„A kdo je tohle?“ usměje se až moc mile na Elliota a znovu mě zarazí. Ženská jedna otravná.

„To je můj bratr Elliot. Ellio, Katherine Kavanahová. Kde je Ana?“

Katherine rozšiřuje úsměv věnovaný Elliotovi a mě překvapuje jeho reakce – taky se na ni kření.

„Myslím, že šla ven na čerstvý vzduch,“ odpovídá mi Kavanahová, ale na mě se přitom nedívá. Oči má jenom pro pana Opíchat a Opustit. Sama si vystrojila pohřeb.

„Ven? Kam ven?“ houknu.

„Jo, támhle,“ ukáže na dvoukřídlé dveře v zadní části podniku.

Prodírám se k nim davem a nechávám ty tři rozladěné kluky, Kavanahovou a Elliota, aby na sebe vzájemně cenili zuby.

Za dvojitými dveřmi je fronta na dámské toalety a za ní dveře, které vedou ven, do prostoru za barem. Shodou náhod se ocitám u parkoviště, kde jsme s Elliotem před chvílí nechali auto.

Vycházím ven na malé prostranství vedle parkoviště – takový plácek lemovaný květinami, kde lidi kouří, pijí a klábosí. A taky se muchlují... Vtom ji zahlédnu.

Do prdele! Ona je s tím fotografem, aspoň myslím, v tom přítmí je těžké to určit s jistotou. On ji objímá, ale ona vypadá, jako by se mu

snažila vykroutit. On jí něco pošeptá, takže mu nerozumím, a líbá ji na hranu čelisti.

„José, ne,“ řekne ona a tím je to jasné. Snaží se ho odstrčit.

Ona to nechce.

Chvilí mám nutkání utrhnout mu hlavu. S rukama v pěst se vydávám k nim. „Myslím, že dáma řekla ne.“ Můj chladný a zlověstný hlas protíná relativní ticho. Stojí mě hodně sil, abych se ovládnul.

Pouští ji a ona na mě s omráčeným výrazem přiopile zamžourá.

„Greyi,“ utrousí Rodriguez stroze a já sbírám zbytky sebeovládání, abych mu to zklamání z obličejce neodstranil ručně.

Aně se zvedá žaludek. Prudce se předklání a zvrací na zem.

A do prdele!

„Ups – *Dios mío*, Ano!“ Uskakuje znechuceně její takzvaný kamarád. Idiot jeden.

Nevšímám si ho a rychle jí shrnuju vlasy stranou, protože ze sebe dál dává všechno, co za večer pozřela. S jistou rozmrzelostí si uvědomuju, že zřejmě nic nejedla. S rukou kolem ramen ji odvádím z dohledu zvědavců směrem k jednomu z květináčů. „Pokud budeš ještě zvracet, udělej to tady. Podepřu tě.“ Je tu větší tma. Aspoň na to bude mít klid. Zvrací znovu a znovu, rukama se zapírá o cihlovou obrubu květníku. Je na ni žalostný pohled. I když má prázdný žaludek, pořád to s ní zmítá a ještě se dává nasucho.

Páni, je jí pěkně zle.

Konečně její křeče odeznívají. Řekl bych, že skončila. Pouštím ji a podávám jí kapesník, který se mi nějakým zázrakem objevil v saku.

Děkuju, paní Jonesová.

Ana si otírá pusou, otáčí se, opírá se rukama o stěnu květináče a uhýbá přede mnou očima, protože se nepochybně stydí a připadá si trapně. Přitom já jsem tak rád, že ji vidím. Můj vztek na fotografa je pryč. Jsem celý šťastný, že můžu stát na parkovišti u studentského baru společně s Anastasií Steeleovou.

Skládá si hlavu do dlaní, sykne bolestí a zahanbeně se na mě podívá. Pak mi pohlédne přes rameno ke dveřím. Předpokládám, že se dívá na svého „kamaráda“.

„Já, ehm... uvidíme se vevnitř,“ zablekotá fotograf a já se neobtěžuju otočit, abych ho zpražil pohledem. K mé radosti ho ignoruje i Ana a vrací se očima ke mně.

„Omlouvám se,“ řekne nakonec a přitom žmoulá měkkou látku kapesníku.

Tak jo, trochu si pohrajeme.

„Za co se omlouváš, Anastasie?“

„Hlavně za ten telefon. Za to, že mi bylo špatně. Eh, ten seznam je nekonečný,“ mumlá.

„Tohle se přihodilo každému, jen možná ne tak dramaticky jako tobě.“ Proč mě tak baví takhle ji peskovat? „Jde o to, že musíš znát své meze, Anastasie. Teda, já jsem pro posouvání mezi všema deseti, ale vážně, tohle jsi přehnala. Hodláš z toho udělat zvyk?“

Třeba má s alkoholem problém. To pomyšlení mě vystraší natolik, až se přistihnu, jak přemítám, jestli nemám zavolat matce, aby mi doporučila nějakou odvykací kliniku.

Ana se na mě zamračí, jako by byla rozzlobená, mezi obočími se jí vytvoří povědomá vráska a já zjišťuju, že musím odolávat pokušení ji tam políbit. Ale když promluví, zní kajicně.

„Ne,“ řekne. „Ještě nikdy jsem se neopila. A právě teď ze všeho nejvíc toužím po tom, aby se to už nikdy neopakovalo.“ Podívá se na mě lehce rozostřeným pohledem a mírně zavravorá. Vypadá, že by mohla omdlít, a tak ji bez nějakých okolků беру do náruče.

Je překvapivě lehká. Příliš lehká. A to mě popouzí. Není divu, že se tak opila.

„Tak pojď, odvezu tě domů.“

„Musím to říct Kate,“ namítá a pokládá mi ruku na rameno.

„Může jí to říct můj bratr.“

„Cože?“

„Můj bratr Elliot se právě baví se slečnou Kavanaghou.“

„Aha?“

„Byl se mnou, když jsi mi volala.“

„V Seattlu?“

„Ne, ještě pořád bydlím v Heathmanu.“

A moje honba za přízrakem se vyplatila.

„Jak jsi mě našel?“

„Napíchnul jsem ti mobil, Anastasie.“ Vedu ji k autu. Chci ji odvézt domů. „Mělas bundu nebo nějakou kabelku?“

„Ehm... jo, obojí. Christiane, prosím, musím to říct Kate. Měla by strach.“

Zastavuju se a radši držím jazyk za zuby. Kavanaghoová si o ni moc starostí nedělala, když tady Ana byla s tím zaláskovaným fotografem. *Rodriguez*. Tak se jmenuje. Co je to za *kamarádku*? Světla podniku ozařují Aninu nervózní tvář.

I když mě to štve, pouštím ji a souhlasím, že ji doprovodím zpátky. Aspoň ji držím za ruku, když se vracíme dovnitř a zastavujeme u Kateina stolu. Sedí tu jenom jeden z těch mladíků, působí otráveně a opuštěně.

„Kde je Kate?“ zakřičí na něj Ana přes ten rámus.

„Tancuje,“ řekne ten kluk a tmavýma očima ukáže na taneční parket. Ana si bere sako a kabelku a nečekaně mě chytá za nadloktí.

Okamžitě ztuhnu.

To ne.

Srdce se mi rozbíhá na plné obrátky, pohlcuje mě temnota, rozpíná se a zatíná mi drápy kolem hrdla.

„Je na parketu,“ křikne na mě Ana, její slova mě polechtají v uchu a odvádějí mou pozornost od strachu. Z ničeho nic temnota ustupuje a tlukot srdce se zmírňuje.

Jak to?

Zakoulím očima, abych zamaskoval nejistotu, a беру ji k baru, kde jí objednávám a podávám velkou sklenici vody.

„Pij!“

Kouká se na mě přes okraj sklenice a váhavě srká jeden hlt.

„Všechno!“ přikazuju jí. Doufám, že tak dokáže napravit napáchané škody a zabráni zítřejší příšerné kocovině.

Jak to asi mohlo dopadnout, kdybych nezasáhl? Klesá mi nálada.

V duchu se vracím k tomu, co se před chvílí dělo se mnou.

Její dotek. Moje reakce.

Moje nálada se dál propadá.

Ana se při pití trochu zakymácí, a tak ji chytám za rameno. To spojení se mi líbí – když se jí dotýkám. Ona je jezerem, které zklidňuje tok mých rozbouřených hlubokých a temných vod.

Hmm... jak romantické, Greyi.

Dopíjí a já jí odebírám sklenici, kterou stavím zpátky na bar.

Tak fajn. Chce mluvit s tou takzvanou kamarádkou. Očima zkoumám taneční parket, neklidný při představě množství těl, která se na mě budou mačkat, až se jimi budu prodírat.

Se sebezapřením ji беру za ruku a vyřáším k parketu. Zaváhá, ale jestli chce mluvit s Kate, nevyhne se tomu; musí si se mnou zatančit. Jakmile se Elliot rozjede, nic ho nezastaví; tolik k jeho úmyslu stráví klidnou noc doma.

Jedním trhnutím si ji přitahuju do náruče.

To zvládnu. Když vím, že se mě bude dotýkat, dá se to zvládnout. S tím už se nějak poperu, zvláště když mám na sobě sako. Proplétám se davem k místu, kde na sebe strhávají pozornost Elliot s Kate.

Když jsme u nich, Elliot se k nám v půlce pohybu naklání a sjíždí nás nevěřícím pohledem.

„Beru Anu domů. Vyříd' to Kate,“ zařvu mu do ucha.

Přikývne a vtáhne si Kavanaghovou do náruče.

Tak. A teď s dovolením odvedu slečnu opilou Knihomolku domů, jenže ta se z nějakého důvodu zdráhá jít. Na odchodu nemůže odlepit znepokojený pohled z Kavanaghové. Když se vymotáme z tančícího davu, ještě jednou se za ní ohlédne, pak se podívá na mě a nejistě zavravorá.

„Do hajzlu!“ Nějakým zázrakem ji chytám, protože omdlévá uprostřed baru. Mám nutkání si ji přehodit přes rameno, ale to bychom vzbudili moc velký rozruch, a tak si ji zvedám do náruče, tisknu si ji k hrudi a odnáším k autu.

„Kristepane,“ ucedím, protože se ji snažím udržet a zároveň vylovit klíče z riflí. Překvapivě se mi daří dostat ji na přední sedadlo a připoutat ji.

„Ano,“ zatřesu s ní jemně, protože je znepokojivě tichá. „Ano!“

Něco nesrozumitelného zamumlá, takže vím, že je při vědomí. Je mi jasné, že bych ji měl odvézt domů, ale do Vancouveru je to daleko

a nejsem si jistý, jestli nebude znovu zvracet. Představa Audi páchnoucího zvratky není právě lákavá. Už teď to cítím z jejího oblečení.

A tak mířím do Heathmanu a říkám si, že to dělám pro její dobro.
Jasně, Greyi, jen si to namlouvej.

Cestou z garáže nahoru mi ve výtahu spí v náruči. Musím jí svléknout džíny a sundat boty. Kabinou výtahu se šíří nemilá připomínka její nevolnosti. Nejradši bych ji i vykoupal, ale to už by překročilo rámec vhodného chování.

A tohle ho nepřekračuje?

V apartmá pouštím její kabelku na gauč a odnáším ji do ložnice, kde ji pokládám na postel. Znovu něco zamrmlá, ale nevzbudí se.

Rychle jí sundávám boty a ponožky a ukládám je do hotelového plastového pytle na špinavé prádlo. Potom jí rozepínám a stahuju džíny, kontroluju, jestli něco nezůstalo v kapsách, a taky je dávám do pytle. Ana leží na posteli, bledé ruce a nohy má roztažené jako mořská hvězdice. Na okamžik si ty nohy představuju omotané kolem mého pasu a zápěstí připoutaná k mému dřevěnému svatoondřejskému kříži. Na koleně má blednoucí modřinu a mě napadá, jestli si jí způsobila tím pádem v mé kanceláři.

Od té doby je poznamenaná... stejně jako já.

Zvedám ji do sedu a ona otvírá oči.

„Hej, Ano,“ zašeptám a bez jakékoliv její spolupráce jí pomalu stahuju sako.

„Grey. Rty,“ vypraví ze sebe.

„Jasně, kotě.“ Pokládám ji zpátky na postel. Ona zavírá oči a otáčí se na bok, tentokrát sbalená do klubíčka. Najednou vypadá malá a zranitelná. Přikrývám ji a neodolám drobnému polibku do vlasů. Teď, když jsem z ní sundal potřísněné oblečení, znovu se objevila stopa její vůně. Jablka, podzim, čistota, jemnost... Ana. Rty má rozevřené, vějířky řas rozprostřené na spodních víčkách a její pleť vypadá bezchybně. Povoluju si jeden poslední dotek, když jí hřbetem ukazováčku pohladím po tváři.

„Dobrou noc,“ zamumlám a odcházím do obýváku vyplnit formulář pro prádelnu. Když to mám sepsané, dávám pytel s oblečením za dveře na chodbu, kde si ho vyzvednou a jeho obsah vyčistí.

Než se pustím do e-mailů, píšu Welchovi zprávu, ve které ho žádám, aby zjistil, jestli má José Rodriguez nějaké policejní záznamy. Jsem zvědavý. Chci vědět, jestli rád nahání mladé opilé ženy. Pak se zaměřuju na drobný problém, kterým je oblečení pro slečnu Steeleovou. Posílám stručný e-mail Taylorovi:

Od: Christian Grey

Předmět: Slečna Anastasia Steeleová

Datum: 20. 5. 2011, 23:46

Komu: J. B. Taylor

Dobrý den,

mohl byste prosím obstarat následující položky pro slečnu Steeleovou a doručit je do deseti hodin dopoledne do mého obvyklého pokoje v Heathmanu?

Džíny: modré, klasická džínovina, velikost 4

Halenka: modrá, hezká, velikost 4

Konversky: černé, velikost 7

Ponožky: velikost 7

Spodní prádlo: kalhotky velikost S, podprsenka odhadem 34C

Děkuji

Christian Grey

Výkonný ředitel Grey Enterprises Holdings s.r.o.

Jakmile e-mail zmizí v odeslané poště, píšu textovku Elliotovi.

Ana je u mě.

Jestli jsi pořád s Kate, vyříd' jí to.

Odepisuje obratem.

Jasně.
Doufám, že si vrzneš.
Tááák moc to potřebuješ 😊

Nutkavě si nad jeho odpovědí odfrknu.

Moc to potřebuju, Eliote, opravdu moc.

Otvírám pracovní poštu a pouštím se do čtení.

Sobota, 21. května 2011

Téměř o dvě hodiny později se dostávám do postele. Je lehce po tři čtvrtě na dvě. Ana tvrdě spí, od chvíle, kdy jsem ji opustil, se ještě nepohnula. Svlékám se, беру si triko a pyžamové kalhoty a lehám si vedle ní. V podstatě je v kómatu; je nepravděpodobné, že by se otočila a začala se mě cíleně dotýkat. Chvilí váhám, protože se kolem mě probouzí temnota, ale neprojevuje se naplno a já vím, že je to díky tomu, jak sleduju hypnotické pohyby její hrudi a sám si s nimi srovnávám dech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Nádech, výdech. Vteřiny, minuty, hodiny; nevím, jak dlouho ji sleduju. A zatímco ona spí, já studuju každý centimetr její hezké tváře. Tmavé řasy se jí nepatrně pohybují, rty má pootevřené, takže zahlédnu pravidelné bílé zuby. Něco nesrozumitelného zamumlá a přitom vystrčí špičku jazyka a olízne si rty. Je to vzrušující, velmi vzrušující.

Konečně se propadám do hlubokého a bezesného spánku.

Všude kolem je ticho, když otevřu oči. Na krátko jsem dezorientovaný. No jasně. Jsem v Heathmanu. Budík vedle postele ukazuje 7:43.

Kdy jsem naposledy spal tak dlouho?

Ana.

Pomalou otáčím hlavu. Leží čelem ke mně a spí. Její krásné rysy jsou ve spánku uvolněné.

Nikdy jsem nespal se ženou. Tedy, vyspal jsem se s mnoha, ale probudit se vedle mladé přitažlivé ženy je nová a stimulující zkušenost. *Celé mé tělo s tím souhlasí.*

Tohle ti stačit nebude.

Nerad se zvedám a převlékám se do běžeckého. Potřebuju ten... přebytek energie spálit. Natahuju si tepláky a marně přemýšlím, kdy jsem se naposledy vyspal tak dobře.

V obýváku zapínám notebook, kontroluju si e-maily a odpovídám na dva od Ros a jeden od Andrey. Zabere mi to víc času než obvykle, nejspíš díky vědomí, že ve vedlejšímu pokoji spí Ana. Jsem zvědavý, jak se bude cítit ona, až se probudí.

Nejspíš jako po opici.

Zalovím v minibaru a vyndávám z něj láhev pomerančového džusu, který přelévám do skleničky. Když vejdu zpátky do ložnice, Ana pořád spí. Vlasy má rozhozené na polštáři jako mahagonovou záplavu a deka jí sklouzla pod úroveň pasu. Tričko se jí naopak vyhrnulo a odhalilo její břicho a pupík. Pohled na ni mě znovu nabudí.

Proboha, přestaň tu stát a zírat na ni, Greyi.

Musím odsud vypadnout dřív, než udělám něco, čeho budu litovat. Stavím sklenici na noční stolek, potichu vcházím do koupelny a z cestovní toaletní tašky vyndávám dva Advily, které pak pokládám vedle džusu.

Ještě na chvíli ulpím pohledem na Anastasii Steeleové – první ženě, se kterou jsem skutečně spal – a jdu si zaběhat.

Po návratu nacházím v obýváku tašku z obchodu, který neznám. Nakouknu do ní a zjišťuju, že obsahuje oblečení pro Anu. Z toho, co vidím, odvedl Taylor dobrou práci – a to dokonce před devátou.

Ten chlap je zázrak.

Její kabelka je pořád na pohovce, kam jsem ji včera v noci odložil, a dveře ložnice jsou stále zavřené, z čehož usuzuju, že zatím neodešla a ještě spí.

Je to úleva. Nahlížím do pokojového jídelního lístku a říkám si, že bych mohl objednat jídlo. Až se probere, bude mít hlad, jenže nemám zdání, co si dá, a tak ve vzácné chvílce slabosti objednávám

výběr ze snídaňového menu. Informují mě, že jim příprava zabere půl hodiny.

Přišel čas půvabnou slečnu Steeleovou probudit. Už spala dost dlouho.

Beru si ručník a nákupní tašku s jejími věcmi, klepu na dveře a vstupuju do pokoje. K mému potěšení už sedí. Léky proti bolesti zmizely a stejně tak i džus.

Hodná holka.

Zbledne, když vcházím.

Pěkně nenuceně, Greyi. Nechceš se nechat obvinít z únosu.

Zavírá oči a já předpokládám, že se cítí trapně.

„Dobré ráno, Anastasie. Jak se cítíš?“

„Líp než si zasloužím,“ zadrmolí, když pokládám tašku na židli. Pohlédne na mě neuvěřitelně velkýma modrýma očima. Přestože má rozčuchané vlasy... vypadá úchvatně.

„Jak jsem se sem dostala?“ ptá se a mně připadá, že se obává odpovědi.

No tak ji uklidni, Greyi.

Sedám si na kraj postele a vysvětluju jí, jak to bylo. „Když jsi omdlela, nechtěl jsem kožené potahy ve svém autě ohrozit tím, že bych tě vezl až domů. Tak jsem tě vzal sem.“

„To tys mě ukládal do postele?“

„Ano.“

„Zvracela jsem ještě?“

„Ne.“ Díkybohu.

„To tys mě svlékal?“

„Ano.“ *Kdo jiný by to asi udělal?*

Zčervená, aspoň se jí dostane nějaká barva do tváří. Dokonalé zuby se zaboří do spodního rtu. Musím se ovládat, abych nevzdychnul nahlas.

„Takže jsme se spolu...“ zašeptá a sklopí pohled k rukám.

Ježiši, copak si myslíš, že jsem zvíře?

„Anastasie, bylas v podstatě v kómatu. Nekrofilie není právě mým šálkem kávy,“ utrousím suše. „Mám rád své ženy při smyslech a schopné vnímat.“ Úlevou jí klesají ramena a já přemýšlím, jestli se jí

něco takového nestalo už dřív. Že se zpila do němoty a pak se probudila v posteli s cizím chlapem a zjistila, že se s ní vyspal bez jejího vědomí. Možná to je fotografův postup. Což je znepokojivé pomyšlení. Ale vzápětí si vzpomínám na její doznání z včerejšího večera – nikdy nebyla opilá. Takže to není její zvyk, díkybohu.

„Je mi to hrozně líto,“ řekne hlasem přetékačím hanbou.

Kčertu s tím. Možná bych měl přibrzdit.

„Byl to velmi zábavný večer. Jen tak na něj nezapomenu.“ Doufám, že to zní smířlivě, jenže ona vzápětí svráští obočí.

„Nenutila jsem tě, abys po mně slídl s nějakým bondovským programem, který vyvíjíš pro papaláše.“

Pane jo! Takže teď je našťvaná. Proč?

„Tak za prvé, technologie na sledování mobilů se dá stáhnout z internetu.“

Teda, když se v něm umíš dostat hodně hluboko...

„Za druhé, moje společnost nevyvíjí ani nevyrábí žádný druh sledovacího zařízení.“

Dostávám se do ráže, ale může si za to sama. „A za třetí, kdybych si pro tebe nedojel, pravděpodobně by ses probudila ve fotografově posteli, a pokud si dobře vzpomínám, nebylas zrovna nadšená z toho, jak tě dobýval.“

Párkrát zamrká a pak se rozhihňá.

„Ze kterého století jsi utekl? Mluvíš jako nějaký rytíř od dvora.“

Je okouzlující. Je vyzývavá... už zase. Ale její nedostatek respektu je osvěžující, opravdu osvěžující. Nicméně, nedělám si žádné iluze, že jsem rytíř v lesklé zbroji. Udělala si o mně velice mylný úsudek. Možná to nebude v můj prospěch, ale něco mě nutí, abych ji varoval, že na mně není nic rytířského a nemám dvorní chování. „To si teda nemyslím, Anastasie. Tak nanejvýš temný rytíř...“ Kdyby tak věděla – a proč se vlastně bavíme o mně? Je čas změnit téma. „Jedlas vůbec včera večer?“

Zavrtí hlavou.

Já to věděl!

„Musíš jíst. To proto ti bylo tak zle. Upřímně, Anastasie, to je při pití pravidlo číslo jedna.“

„Hodláš mě tu dál peskovat?“

„To si myslíš, že dělám?“

„To si teda myslím.“

„Máš štěstí, že tě jenom peskuju.“

„Co tím chceš říct?“

„Jenom to, že kdybys byla moje, nesedla by sis týden na zadek – po tom, cos včera předvedla. Nejedlas, opila ses, vystavila ses nebezpečí.“ Strach, který o ni mám, mě překvapuje, ale chovala se tak nezodpovědně a riskantně. „Nedokážu ani pomyslet na to, co se ti mohlo stát.“

Zamračí se. „Byla bych v pohodě. Vždyť jsem byla s Kate.“

Ta ti teda pomohla!

„A co ten fotograf?“ vyjedu na ni.

„Josef to zkrátka přepísknul,“ řekne jakoby nic a přehazuje si rozčuchané vlasy přes rameno.

„No tak až to přepískne příště, měl by mu někdo dát lekci slušného chování.“

„Ty jsi celkem pedant, co?“ odsekne mi.

„Eh, Anastasie, to si ani nedokážeš představit.“

V duchu ji vidím přivázanou k lavici s oloupaným kořenem zázvoru strčeným mezi půlkami, aby nemohla sevřít zadek. Následovalo by rozumné použití řemene nebo pásku. Jo... To by ji odnaučilo chovat se nezodpovědně. Je to velmi přitažlivá myšlenka.

Oči má doširoka rozevřené a dívá se na mě jako zmámená. Nebo omráčená? *Nemůže mi číst myšlenky? Nebo se jenom zálibně dívá na hezký obličej?*

„Jdu si dát sprchu. Nebo bys chtěla jít první?“ navrhuju, ale ona na mě dál zírá. Sluší jí to i s otevřenou pusou. Těžko se jí odolává, a tak si dovolím aspoň jeden dotek a pohladím ji palcem po tváři. Když jí přejeđu po měkkém spodním rtu, zadrží dech.

„Dýchej, Anastasie,“ zašeptám. Zvedám se a oznamuju jí, že nám za patnáct minut donesou snídani. Nic na to neřekne a pro jednu nechává jindy pohotovou pusou zavřenou.

V koupelně se zhluboka nadechnu, svlékám se a vstupuju do sprchy. Mám chuť se toho chtíče, co ve mně vzbuzuje, zbavit

sám, ale povědomý strach z nachytání, který jsem získal v dospívání, mě zastavuje.

Eleně by se to nelíbilo.

Staré návyky.

Nechávám si téct vodu na hlavu a v mysli se vracím k naší vzájemné komunikaci s vyzývavou slečnou Steeleovou. Pořád je tady, v mé posteli, takže jí nemůžu být úplně odporný. Všiml jsem si, jak se jí tajil dech a jak mě sledovala pohledem, když jsem se pohyboval po pokoji.

Jo. Jistá naděje tu je.

Jenže byla by z ní dobrá sub?

Je zřejmé, že o tom způsobu života nemá žádné povědomí. Nedočkala ani říct slova „sex“ nebo „milovat se“ nebo jak dnes studenti na vysoké mluví o šukání. Je dost nevinná. Možná si prožila pár pomíjivých chvil s kluky, jako je fotograf.

Jenže pomýšlení na to, jak si to s někým rozdává, mě rozčiluje.

Prostě bych se jí mohl zeptat, jestli má zájem.

Nebo ne. Nejdřív bych jí měl ukázat, do čeho by šla, kdyby souhlasila, že se mnou bude mít vztah.

Ale až uvidím, jak to půjde u snídaně.

Stojím pod proudem teplé vody, smývám ze sebe sprchový gel a vnitřně se připravuju na druhé kolo se slečnou Anastasií Steeleovou. Vypínám vodu, a když jsem venku ze sprchy, natahuju se pro ručník. Po zběžné kontrole v zamlženém zrcadle se rozhoduju dnešní holení vynechat. Za chvíli tu bude snídaně a já už mám hlad. Ještě si honem čistím zuby.

Když otevřu dveře koupelny, Ana už je na nohou a hledá džíny. Podívá se na mě a vypadá přitom jako vyplašené srnče, taky má tak dlouhé nohy a velké oči.

„Jestli hledáš svoje džíny, nechal jsem je vyprat.“ Opravdu má luxusní nohy. Neměla by je schovávat v kalhotách. Přimhouří oči a já mám dojem, že se o tom chce dohadovat, tak jí sděluju, co mě k tomu vedlo. „Ušpinila sis je.“

„Aha,“ pochopí.

Jo. „Aha.“ *Ještě nějaké připomínky, slečno Steeleová?*

„Poslal jsem Taylora, aby ti obstaral jiné. A taky nějaké boty. Je to v té tašce na židli,“ kývnu tím směrem hlavou.

Povytáhne obočí, myslím, že ji to překvapilo. „Ehm, tak já si dám tu sprchu,“ zamumlá, a když se vzpomene, dodává: „A díky.“

Bere si tašku, protahuje se kolem mě, zapadá do koupelny a zamýká za sebou.

Hmm... jako by se nemohla dočkat, až tam bude.

Až se dostane z mého dosahu.

Možná jsem byl moc optimistický.

Skleslý se bleskově utírám a oblékám. V obýváku znovu kontroluju e-mail, ale nic naléhavého mi nepřišlo. Stejně mě u toho vyruší klepání na dveře. Jsou to dvě mladé ženy z hotelové služby.

„Kam si přejete naservírovat snídani, pane?“

„Prostřete ji na jídelním stole.“

Vracím se do ložnice a cestou zachytávám jejich kradmé pohledy, na které ale nijak nereaguju. Snažím se rozptýlit pocit viny z toho, kolik jídla jsem objednal. Nemáme šanci to všechno sníst.

„Je tu snídane,“ zavolám a zaťukám na dveře koupelny.

„J-jasně,“ zajíkne se tlumeně.

V obýváku už je prostřeno. Jedna z žen, ta, která má velmi tmavé oči, mi dává podepsat účet a já ještě z peněženky vyndávám pro každou jednu dvacetidolarovku.

„Děkuji, dámy.“

„Až budete chtít sklidit stůl, zavolejte hotelovou službu, pane,“ nabádá mě slečna Černooká s koketním úsměvem, jako by nabízela něco víc.

Usazuju ji svým chladným úsměvem.

S novinami v ruce si sedám ke stolu, nalévám si kafe a pouštím se do omelety. Na mobil mi přichází textovka od Elliota:

Kate chce vědět, jestli Ana ještě žije.

Uchechtnu se, trochu mě uklidňuje, že na ni její takzvaná kamarádka myslí. Je zřejmé, že Elliot nenechal svého ptáka na pokoji ani po včerejších protestech. Píšu mu odpověď:

Je živá a zdravá ☺

Za chvíli se dotyčná objevuje. Vlasy má mokré a na sobě pěknou modrou halenku, která jí jde k očím. Taylor se trefil, sluší jí to. Rozhlíží se po pokoji a všimá si své kabelky.

„Krucí, Kate!“ vyhrkne.

„Víš, že jsi tady a stále naživu. Posílal jsem Elliotovi zprávu.“

Nejistě se na mě usměje a vydává se ke stolu.

„Sedni si,“ řeknu a ukážu k místu, které je prostřeno pro ni. Pochybovačně si měří množství jídla na stole, což ještě zvětšuje můj pocit viny.

„Nevěděl jsem, co ti chutná, tak jsem objednal výběr ze snídaňového menu,“ utrousím na způsob omluvy.

„To je ale hrozná zhýralost,“ zabrblá.

„Ano, to je.“ Moje výčitky narůstají do oblundných rozměrů, ale když si nabírá lívance, míchaná vejce, šunku a javorový sirup a s chutí se do toho dává, odpouštím si. Je příjemné vidět ji jíst.

„Čaj?“ ptám se.

„Ano, prosím,“ odpovídá mezi dvěma pořádnými sousty. Už musela mít hrozný hlad. Podávám jí čajovou konvičku s horkou vodou. Když si všimne přiloženého sáčku Twinings English Breakfast, mile se na mě usměje.

Při pohledu na ni se mi zatají dech. A to mě zneklidňuje.

Vrací se mi naděje.

„Máš mokré vlasy,“ upozorňuju ji.

„Nemohla jsem najít fén,“ hlesne rozpačitě.

Takhle nastydne.

„Děkuju za to oblečení,“ dodává.

„Rádo se stalo, Anastasie. Ta barva ti sluší.“

Sklopí oči k vlastním rukám.

„Myslím, že by ses opravdu měla naučit přijímat komplimenty.“

Třeba jich moc nesklízí... ale proč? Je krásná, takovým nenápadným způsobem.

„Měla bych ti za ty šaty zaplatit.“

Prosím?

Pokárám ji pohledem a ona rychle pokračuje: „Už jsi mi dal ty knihy, které samozřejmě nemůžu přijmout. Ale to oblečení... prosím, nech mě to zaplatit.“

Zlatíčko.

„Anastasie, věř mi, já si to můžu dovolit.“

„Ale o to přece nejde. Proč bys mi měl kupovat oblečení?“

„Protože můžu.“ *Jsem velmi bohatý, Ano.*

„To, že něco můžeš, ještě neznamená, že to uděláš.“ Mluví tiše a já si najednou říkám, jestli mě neprokoukla, jestli nezahlédla moje nejtemnější touhy. „Proč jsi mi vlastně posílal ty knihy, Christiane?“

Protože jsem tě chtěl vidět zase, a tak tě vidím...

„No... když tě málem přejel ten cyklista – a já tě potom držel a ty ses mi snažila očima vsugerovat, abych tě políbil...“ zarážím se, protože si ten okamžik vybavuju, její tělo přitisknuté k mému. *Sakra.* Rychle tu vzpomínku setřásám. „Měl jsem dojem, že ti dlužím omluvu. A varování. Anastasie, já nejsem typ chlapa, co na to jde přes srdce a květiny. Nenavazuji milostné vztahy. A mám velmi zvláštní záliby. Měla bys na mě zapomenout. Jenže... něco na tobě je, takže je pro mě skoro nemožné si od tebe udržovat odstup. Ale myslím, že toho sis už všimla.“

„Tak si ten odstup neudržuj,“ zašeptá.

Cože?

„Ty vůbec nevíš, o čem mluvíš.“

„Tak mi to objasni.“

Při těch slovech mi zatrne ve slabínách.

Do prdele práce.

„Takže ty nedržíš celibát,“ ujišťuje se.

„Ne, Anastasie, to teda nedržím.“ A kdybys mi dovolila, abych tě spoutal, hned teď bych ti to dokázal.

Rozšiřují se jí oči a do tváří se jí hrne krev.

Bože, Ano.

Musím jí to ukázat. Jenom tak to zjistím. „Co máš v plánu na dalších pár dnů?“ ptám se zkusmo.

„Dnes jdu do práce, od dvanácti. Kolik je vlastně hodin?“ zpanikaří.

„Právě bylo deset; máš spoustu času. A co zítra?“

„Začínáme s Kate balit. Příští víkend se stěhujeme do Seattlu a já budu celý týden v práci u Claytonů.“

„Už jste si v Seattlu našly bydlení?“

„Ano.“

„Kde?“

„Nepamatuju si přesnou adresu. Je to někde v Pike Market.“

„Bydlím nedaleko.“ *A to je dobře!* „Jakou práci si hodláš v Seattlu najít?“

„Ucházím se o nějaké stáže. Čekám, až se mi ozvou.“

„Ucházíš se i o místo v mé společnosti, jak jsem ti navrhoval?“

„Ehm... ne.“

„A co je špatného na mé společnosti?“

„Myslíš na tvé společnosti, nebo na tvé *společnosti*?“ vyzývavě vy-
táhne obočí.

„Skutečně jste se na mě právě ušklíbla, slečno Steeleová?“ nedoká-
žu zabránit cuknutí koutků.

Její výcvik by byl jedna radost... vyzývavá, k šílenství dohánějící
žena.

S pohledem zapíchnutým do talíře si kouše ret.

„Taky bych chtěl ten ret skousnout,“ zašeptám, protože je to tak.

Prudce zvedá hlavu a nervózně si poposedá. Sebevědomě vystrčí
bradu, v očích má najednou plno odhodlání. „Tak proč to neuděláš?“
řekne tiše.

Ale ne. Jenom mě nepokoušej, kotě. To nemůžu. Ještě ne.

„Protože se tě ani nedotknu, Anastasie – aspoň dokud k tomu ne-
budu mít tvůj písemný souhlas.“

„Co tím jako myslíš?“ diví se.

„Přesně to, co říkám. Musím ti to ukázat, Anastasie.“ Jenom tak
budeš vědět, do čeho se pouštíš. „V kolik dnes končíš?“

„Kolem osmé.“

„Dobře, mohli bychom zajet do Seattlu, dnes večer nebo třeba
příští sobotu. Dáme si u mě večeri a já tě pak seznámím s fakty. Dál
už to bude tvoje volba.“

„Proč mi to nemůžeš říct teď?“

„Protože teď si vychutnávám svou snídani a tvou společnost. A protože jakmile pochopíš, o co se jedná, pravděpodobně už mě nebudeš chtít nikdy vidět.“

Mračí se, když přemýšlí o tom, co jsem právě řekl. „Ještě dnes,“ rozhoduje se.

Páni. Ta to bere zkrátka.

„Jako Eva – už se nemůžeš dočkat jablka poznání,“ dobírám si ji.

„Skutečně jste se na mě právě ušklíbnul, pane Greyi?“ popíchnu mě.

Podívám se na ni skrz přimhouřená víčka.

Tak jo, bejby, řekla sis o to.

„Taylore, budu potřebovat *Charlie Tango*.“

Ana mě pozorně sleduje, když s Taylorem domlouvám, jak dopravit mou EC135 do Portlandu.

Názorně jí ukážu, o co mi jde... a zbytek bude na ní. Možná se bude chtít vrátit domů, až to uvidí. Budu potřebovat Stephana, mého pilota, na příjmu, aby ji mohl případně vzít zpátky do Portlandu, pokud se rozhodne, že už se mnou nechce mít nic společného. I když doufám, že se to nestane.

Najednou si uvědomím, jak moc jsem nadšený z myšlenky, že ji beru do Seattlu v *Charlie Tango*.

To bude prvně.

„Pilot ať je v pohotovosti od půl jedenácté,“ domlouvám s Taylorem a zavěšuju.

„To vždycky všichni skáčou, jak pískáš?“ ptá se s jasně rozpoznatelným nesouhlasem v hlase. Chce mě peskovat? Tahle výzva už mi tak zábavná nepřipadá.

„Obvykle ano, pokud si chtějí udržet práci.“ *Nerad' mi, jak mám jednat s vlastním personálem.*

„A pokud pro tebe nepracují?“ pokračuje.

„Dokážu být velmi přesvědčivý, Anastasie. Teď bys měla dojít tu snídani. A potom tě hodím domů. U Claytonů tě vyzvednu v osm, až skončíš. Do Seattlu poletíme.“

„Poletíme?“

„Ano. Mám helikoptéru.“

Zírá na mě s otevřenou pusou a rty se jí formují do malého kroužku. To je potěšující chvílka.

„To poletíme do Seattlu helikoptérou?“ zašeptá.

„Ano.“

„Proč?“

„Protože můžeme,“ zakřením se. Někdy je zkrátka zatraceně fajn, že já jsem já. „A teď to dojez.“

Vypadá zaraženě.

„Jez,“ použiju přísnější tón. „Anastasie, plýtvání jídlem mě zner-vózňuje. Jez.“

„Nedokážu to sníst všechno.“ Rozhlédne se po všem, co leží na stole, a mně se vrací pocit provinilosti. Má pravdu, toho jídla je prostě moc.

„Sněz, co máš na talíři. Kdyby ses včera pořádně najedla, nebyla bys tady a já bych nevykládal karty na stůl tak brzy.“

Kčertu. Možná dělám obrovskou chybu.

Podívá se na mě úkosem a zaloví vidličkou v talíři. Potom jí zacukají koutky.

„Co je tady k smíchu?“

Zavrtí hlavou a strká si poslední kousek lívance do pusy. Já sám musím potlačit smích. Jako obvykle, už zase mě zaskočila. Je zvláštní, nepředvídatelná a odzbrojující. To díky ní mám chuť se smát a navíc sám sobě.

„Hodná holka,“ chválím její snahu jíst. „Až si vysušíš vlasy, odve-zu tě domů. Nechci, abys onemocněla.“

Na dnešek budeš potřebovat všechnu sílu, tedy na to, co ti chci ukázat.

Znenadání se zvedá od stolu a já se musím držet, abych ji nenapomenul, že k tomu nemá svolení.

Není to tvoje sub, Greyi. Zatím.

Cestou do ložnice se zastavuje u pohovky.

„Kdes vůbec v noci spal?“ chce vědět.

„V posteli.“ *S tebou.*

„Aha.“

„Jistě, i pro mě to byla celkem novinka.“

„Myslíš to, že ses se mnou... nevyspal?“

Konečně to dokázala aspoň nějak pojmenovat... ale stejně ji zra-
zuje tělo a rudne.

„Ne.“

Jak to jenom říct, aby to nevyznělo blbě?

Prostě to řekni, Greyi.

„Myslím to, že jsem spal s někým.“ Nenuceně se vracím ke čtení
sportovní rubriky a hodnocení včerejšího zápasu, ale stejně po očku
sleduju, jak mizí v ložnici.

Ne, to vůbec neznělo divně.

Takže mám další rande se slečnou Steeleovou. Ne, to není ran-
de. Jenom se o mně musí něco dozvědět. Dlouze vydechnu a dopijím
zbytek pomerančového džusu. Začíná se z toho klubat hodně zajíma-
vý den. S potěšením zaznamenávám zvuk fénu a zároveň jsem pře-
kvapený, že dělá, co jsem jí řekl.

Zatímco na ni čekám, volám hotelové obsluze, aby mi přistavili
auto z garáže, a ještě jednou kontroluju její adresu na mapách Goo-
gle. Pak píšu Andree zprávu, aby mi na e-mail poslala Dohodu o ml-
čenlivosti; jestli chce Ana objasnění, bude muset držet jazyk za zuby.
Do toho mi zazvoní mobil – volá Ros.

Ještě telefonuju, když se Ana vrací z ložnice a zvedá svou kabelku.
Ros mluví o Dárfúru, ale já vnímám jenom slečnu Steeleovou. Hrabe
se v kabelce a celá se rozsvítí, když najde gumičku na vlasy.

Má krásné vlasy. Bujné. Dlouhé. Husté. Mimoděk mě napadá, jaké
by to bylo, kdyby byly zapletené do copu. Dělá si culík a obléká si
sako. Pak si sedá na pohovku a čeká, až dotelefonuju.

„Dobře, jdeme do toho. Průběžně mě informuj,“ uzavírám svou
konverzaci s Ros. Dokázala hotový zázrak, a tak to vypadá, že se naše
dodávka jídla do Dárfúru uskuteční.

„Připravená?“ ptám se Any a ta přikývne. Ještě si beru sako a klíč-
ky od auta a následuju ji ke dveřím. Cestou k výtahu na mně po očku
mrkne a ostýchavě se pousměje. Oplácím jí to drobným zvlněním rtů.

Co to se mnou sakra dělá?

Výtah přijíždí a já ji pouštím dovnitř jako první. Na ovládacím
panelu volím přízemí a dveře se za námi zavírají. V omezeném pro-
storu výtahu vnímám její přítomnost naplno. Cítím stopu její slad-

ké vůně... Rozkolísaný dech jí trochu vážne. A vrhá po mně jiskrný svůdný pohled.

Krucí.

Teď se kousla do rtu.

Ona to dělá schválně. Na zlomek sekundy se ztrácím v jejím úchvatně smyslném pohledu. A ona neuhýbá.

Jsem vzrušený.

Už zase.

Chci ji.

Teď.

Hned.

Ve výtahu.

„Eh, seru na papírování!“ Ani nevím, kde se ve mně ta slova vzala. Instinktivně se po ní natahuju a mačkám ji ke stěně výtahu. Chytám ji za obě zápěstí a jednou rukou jí je špendlím nad hlavou, aby se mě nemohla dotýkat. Jakmile ji mám pod kontrolou, zajíždím jí prsty druhé ruky do vlasů a zároveň hledám a nacházím její rty.

Zavzdychá a je to jako volání sirény. Konečně ji cítím – máta, čaj a sad plný zralého ovoce. Chutná stejně dobře jako vypadá. Připomíná mi čas hojnosti. *Dobrý bože.* Jak já po ní prahnu. Chytám ji za bradu a prohlubuju náš polibek. Váhavě mě zkoumá jazykem... zkusmo a nejistě. Taky mě ochutnává. A polibek mi vrací.

Já z ní zešílím!

„Ty. Jsi. Tak. Sladká,“ mumlám jí do rtů. Jsem jako omámený, opilý namol z její vůně a chuti.

Výtah zastavuje a dveře se otvírají.

Koukej se dát dohromady, Greyi.

Odlepuju se od ní a ustupuju z jejího dosahu.

Těžce oddychuje.

Já taky.

Jak je to dávno, kdy jsem se naposledy přestal ovládat?

Přistupují k nám tři muži v oblecích a věnují nám vědoucné pohledy.

Zaujatež zírám na plakát visící nad tlačítky ovládání výtahu a inzerující smyslný víkendový pobyt pro dva v hotelu Heathman. Letmo se kouknu po Aně a dlouze vydechnu.